

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν ψυχὴν ἡμῶν ὁπλοιστάς καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμένου Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΤΗΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἑτησία δρ. 40. Ἐξάμηνος δρ. 12. Τρίμηνος δρ. 12.

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Αἰγύπτου γράσια διατιμ. 50.— Ἀμερικῆς δολάρια 4.— Ἀγγλίας καὶ ὅλων ἐν γένει τῶν ἄλλων Κρατῶν σελλίνια 10. Ἐξάμηνιοι καὶ Τρίμηνιοι ἀναλόγως.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ—ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἰουδμήτου μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀριθ. 88, παρὰ τὸ Βαρθάμιον

Περίοδος Β'.—Τόμος 31ος

Ἐν Ἀθήναις, 12 Ἰουλίου 1924

Ἔτος 46ον—Ἀριθ. 33

ΙΣΤΟΡΙΑ ΜΙΑΣ ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΗΣ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ

ΒΑΠΤΙΣΤΙΚΟΙ ΤΟΥ ΝΑΠΟΛΕΟΝΤΟΣ

(Μυθιστόρημα τοῦ Δοξαγοῦ DANRIT)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΓ'. (Συνέχεια)

Οἱ Ρῶσοι εἶχαν ὑποχωρήσει πιά, με διεύθυνση πρὸς τὴ Σεβαστούπολη.

Ἡ ὥρα ἦταν τέσσερις.

—Ἀ, ἂν εἶχα τὸ ἵππικόν μου! φώναξε ὁ Στρατάρχης, καθὼς τοὺς ἔδλεπε νὰ χάνωνται στὸν ὁρίζοντα.

Κι' εἶχε δίκιο.

Τὸ ἵππικόν εἶναι τὸ ὅπλο ποὺ τελειώνει τὴ μάχη, δίνοντας τὸ τελειωτικὸ χτύπημα μετὴν καταδίωξη.

Τὴν ἴδια σκέψη ἔκανε κι' ὁ Καρδινιάν αὐτὴ τὴν ὥρα κι' ἦταν ἑτοιμός νὰ ζητήσῃ τοὺς δυὸ οὐλαμοὺς ποὺ εἶχαν μείνει γιὰ συναδεία τοῦ ἀρχιστρατήγου, δταν ξαφνικὰ ἕνα σμήνος ἀπὸ ἵππεῖς πρόβαλε καλπάζοντας πίσω ἀπ' τὴν τουρκικὴν μεραρχία.

—Νά τοι! Νά τοι! φώναξαν οἱ ἄνδρες.

Ἦταν πραγματικῶς οἱ Ἀφρικανοὶ κυνηγοὶ κι' ὁ Καρδινιάν, τρελλὸς ἀπὸ χαρά, ἀναγνώρισε τὸν ὑπολοχαγὸ Βωτραίν.

Πίσω τοῦ κάλπαζαν καμμιὰ σαρανταριὰ ἵππεῖς σὲ κενονικὴ κι' ὠραία παράταξη.

Τοῦ ἤρθε νὰ φιλήσῃ τὸν ὑπολοχαγόν. Μὰ ἐκεῖνος ἔδινε ἀμέσως ἀναφορά, χαιρετώντας μετ' ὀνόματι τὸ σπαθί.

—Δὲν κατόρθωσα νὰ φτάσω γρηγορώτερα, ταγματάρχα μου. Εἴχαμε βρεθῇ στὴν ἀκρὴ τοῦ κόσμου. Ὁ δεκανέας μου ἔλεγε πὼς εἴχατε σκοτωθῇ ἀπ' τὴν ἀρχὴ τῆς μάχης καὶ σὰς εἴχαμε χάσει ὁλότελα. Μὰς κινήγησαν οἱ

κοζάκοι ἀρκετὰ χιλιόμετρα καὶ γιὰ νὰ ξαναρθῶ, ἔκαμα ἕναν τεράστιον γύρο.

—Πολὺ καλὰ, ἀγαπητέ μου Βωτραίν. Πηγαίναμε νὰ χάσουμε τὸ μυαλὸ μας.. Μά, τί βλέπω; Ὁ οὐλαμός σας, ἀντὶ νὰ λιγοστήψῃ, αὐξήσῃ;

—Ναί, θαρρῶ πὼς μερικοὶ ἄνδρες τοῦ Σωτερότ δὲν μπόρεσαν νὰ τὸν φθάσουν κι' ἐνώθησαν μετὰς.

Ὁ ταγματάρχης χαμογέλασε.

—Προσκλητήριο! διέταξε.

Περισσότεροι ἀπ' τοὺς μισοὺς ἀνήκαν στὸν οὐλαμὸ τοῦ Σωτερότ. Ὁ ταγματάρχης πρόσφερε τὰ συγχαρητήριά

αὐτοκρατορικὴ σημαία καὶ τῷδεξε στοὺς συντρόφους τοῦ, ποὺ τὸ κοίταζαν μετ' ἐκτίμησης. Πάνω στὸ κίτρινον ἦταν ἕνα μαῦρον κόμμα, κι' ὁ Καρδινιάν εἶπε ὅτι ἦταν ἕν' ἀπ' τὰ νύχια τοῦ ρωσσικοῦ αὐτοκρατορικοῦ ἀετοῦ.

—Θὰ τὸ βάλουμε σὲ κάδρο τὸ κουρελάκι αὐτὸ καὶ θὰ πάρῃ τὴ θέσιν τοῦ στὴν αἵθουσα τῶν τροπαίων, πρότῃσε ὁ ταγματάρχης. Μπορεῖς, Πετράκη, νάσαι ἡσυχὸς ὅτι ἐξασφάλισες τὴν ἀθανασία.

Ὁ Πέτρος κοκκίνισε ἀπὸ χαρά.

—Καὶ σύμφωνα μετ' ὁ δικαίωμα ποὺ ἔχω σὰ διοικητὴς, ἐξακολούθησε ὁ Καρδινιάν, σὲ ὀνομάζω δεκανέα στὴ θέσιν τοῦ Δελισού. Καὶ τώρα πῆγαινε νὰ ἡσυχάσῃ, γιὰτὶ εἶσαι σὰν τὸ φλουρί.

Ἦστερα, γυρίζοντας στοὺς ἵππεῖς:

—Φίλοι μου, εἶπε, τ' ἄλογα ἐξουράστηκαν λιγάκι. Μετὰ τοὺς Ρῶσους δὲν ξεμπλέξαμε ἀκόμα. Μοῦ χρειάζονται εἰκοσιπέντε ἵππεῖς. Οἱ πιδ ἐκούραστοι ἄς ἔρθουν μαζί μου.

Ὅλοι ἐδῆλωσαν πὼς ἦταν ἐκκούραστοι κι' ὁ Πέτρος πρῶτος-πρῶτος.

Ὁ Καρδινιάν διάλεξε τοὺς πιδ γερούς, καὶ τὸν Πέτρο ἀνάμεσα σ' αὐτοὺς, τοὺς πῆρε μαζί του κι' ἔφθασε στὸ δρόμον τῆς Σεβαστούπολης.

Βρῆκε ἐκεῖ δυὸ οὐλαμοὺς ἐκτεταμένον πυροβολητῶν, ποὺ τοὺς εἶχε στείλει ὁ συνταγματάρχης Φορζὸ γι' ἀναγνώριση, ἀφοῦ τὸ ἵππικόν ἔλειπε.

Νύχτωσε. Ἐτρεξαν ὡς δυὸ χιλιόμετρα. Οἱ Ρῶσοι ἔτρεχαν γοργὰ καὶ δὲν ἄφιναν πίσω τοὺς αὐτοὺς ὀλικά, οὔτε ἄνθρωπο γερό.

Ἡ ὥρα ἦταν ἑπτὰ κι' ὁ Καρδινιάν ἦταν ἑτοιμὸς νὰ διατάξῃ τὴν ἐπι-

Ὁ Πέτρος γονάτισε καὶ προσευχήθηκε. (Σελ. 258, στ. γ')

τοῦ στὸ Βωτραίν, ἐνῷ ὁ Σωτερότ ἔμενε μετ' ἡν ἀπορία ζωγραφισμένη στὸ πρόσωπόν του.

Τὸ προσκλητήριο φανέρωσε πὼς ἔλειπαν ἔντεκα ἄντρες, κι' ἀνάμεσα σ' αὐτοὺς ὁ δεκανέας Δελισού. Ὁ Πέτρος διηγήθηκε τὴν ἱστορίαν τῆς σημάχης καὶ τὸ θάνατον τοῦ φίλου του. Εἶχε φυλάξει τὸ κίτρινον κουρελάκι ποῦχε μείνει στὰ δόντια τοῦ ἀπ' τὴν

στροφή, όταν οι άνιχνευτές διέκριναν δυο άμαξες, που περιστοιχισμένες από μερικούς ιππείς, προσπαθούσαν άπδ'αν πλάγιο δρόμο νά ένωθούν με τή ρωσική πρωτοπορεία. Κυνηγοί και πυροβολητές δρμησαν άπάνω τους. Ύστερα άπό μερικές πιστολιές που άντάλλαξαν, ή συνοδεία παραδόθηκε, έξω άπό ένα γέρο στρατιώτη που έννοούσε ν' άντισταθή και που χρειάστηκε τέλος νά σκοτωθή πολεμώντας.

Κι' είχε τδ λόγο του δ γέρος Ρώσος. Τά δυο αὐτά σκευοφόρα άμάξια ήταν τδ έπιτελείου τδ πρίγκηπα Μεντσικώφ. Ήταν γεμάτα χαρτιά και τρόφιμα. Μέσα στή μιὰ βρήκαν κατασαστισμένους τούς δυο μαγείρους τδ πρίγκηπα με τήν πρασινόχρυση λιβρέα. Οί πυροβολητές χωρίς νά χάσουν καιρό πήραν τίς μποτίλλιες που βρήκαν άφθονες στ' άμάξια. Οί άνθρωποι ήταν νηστικοί άπ' τδ πρωτ' κι' ή γλώσσα τους ήταν ξερή σαν τσαρούχι.

Μά δ Καρδινιάν δέν τδ έννοούσε έτσι. —Μιά στιγμή, φίλοι μου, είπε. Κι' ή λαφυραγωγία έχει τήν ήθική της. Τά χαρτιά δέ θά τ' άγγίξει κανείς. Θά τά πάω άπόψε στόν άρχιστράτηγο. Τ' άμαξια θά τά μοιραστήτε: ένα οί πυροβολητές, ένα οί κυνηγοί. Σας άνήκουν.

Και τδ μικρό άπόσπασμα γύρισε θριαμβευτικά με τά λάφυρά του στό στρατόπεδο, τήν ίδια ώρα άκριβώς που δ Βωτράιν, άφού έτόίμασε τόν καταυλισμό, λογάριάζε ν' αναφέρει στό δικηγή του ότι άπόψε δέν υπήρχε τίποτα γιά συσσίτιο.

Φανταστήτε πιά τι ύποδοχή βρήκαν τά ώρατα πράγματα που γέμιζαν τ' άμάξια.

—Έρείε καλά τή δουλειά του δ πρίγκηπας! Έλεγαν οί κυνηγοί, καλοκαθίζοντας τριγύρω σέ μιὰ μεγάλη φωτιά, ένφ δ μάγειρας Μπροκάρ καταγινόνταν νά τεμαχίση τά τρόφιμα, που δσφραινόταν μ' ένα είδος σεβασμού τδ άρωμά τους.

Μαζί με τά χαρτιά, έστειλαν στόν Άρχιστράτηγο ένα δίσκο με διαλεχτές μερίδες. Μερικές μποτίλλιες σαμπάνια φυλάχτηκαν γιά τδ στρατηγό Μπροκάρ κι' οί άφρικανοί κυνηγοί, λησμονώντας τούς κόπους τής ήμέρας, έστησαν τδ τραγοόδι τριγύρω στό άπρόοπτο και πλούσιο αὐτό συμπόσιο.

Άλλωστε ή χαρά βασιλευε άπ' άκρη σ' άκρη στό στρατόπεδο. Όλοι οί γύρω θάμνοι ήταν ξεριζωμένοι και πελώριες φωτιές φώτιζαν τδ στρατόπεδο σάν ήμέρα.

Α! είναι πάντα ώρατο τδ βράδυ μιās ήμέρας πουφερε τή νίκη!

Οί κυνηγοί βρισκόταν στά επιδόρπια: μελόπητες και διάφορα άλλα

γλυκίσματα, άγνωστα στούς περισσότερους. Έκφονικά δυο ψηλόλιγνες οίλουέτες πρόβαλαν μέσα στήν άνταύγεια τής φωτιάς.

—Έν' άπέραντο γέλιο τίς ύποδέχθηκε. Ήταν οί δυο πρωϊνοί Έγγλέζοι.

—Έδουάρδος Μπράουν!

—Τζών Χίλς!

Και σάθηκαν σέ άμεμπτη στάση στρατιωτικού χαιρετισμού.

Τά μάτια τους πέταξαν άστραπές καθώς άντίκρυσαν τά μισοφαγωμένα ζαμπόνια και τίς σκοτισμένες μποτίλλιες.

Τούς έκαμαν τόπο νά καθήσουν, μέσα σέ εύθυμα επιφωνήματα, κι' δ Μπροκάρ τούς επρόσφερε δλόκληρα κρύα κοτόπουλα.

Κι' ή βραδυά πέρασε με θόρυβο κι' εύθυμία. Θυμήθηκαν και τούς συντρόφους που είχαν χάσει κι' όσοι τούς είχαν ιδεί νά πεθαίνουν, διηγήθηκαν με κάποια δόση φαντασίας τά κατορθώματά τους. Τδ κίτρινο κουρέλι τδ Μπερτινύ γύρισε πάλι άπό χέρι σέ χέρι κι' όλοι ήπιαν στήν ύγειά τδ καινούργιου δεκανέζ, προφητεύοντας και τδ χρυσό γαλόνι, που κατά τή γνώμη τδ γέρου τδ ούλαμου, «βρισκόταν στό δρομο».

Και τδ γλέντι βάστηξε ως τίς δέκα τδ βράδυ, ένφ άντίκρυ οί νικημένοι Ρώσοι, σιωπηλοί, σκοτεινοί, μά όχι κι' άπελπισμένοι, έστηναν τδ στρατόπεδό τους, χωρίς φώτα και χωρίς θόρυβο, στό Κατσά.

Ο Καρδινιάν τότε διέταξε άναπαυση. Πέντε χιλιάδες νεκροί και τραυματίες Ρώσοι, δυο χιλιάδες Άγγλοι, και τρεις χιλιάδες Γάλλοι κοιτόνταν στόν κάμπο τδ Άλμα και τήν έπομένη οί νικητές ώφειλαν νά ξεπληρώσουν τά θλιβερά καθήκοντά τους πρδς τούς νεκρούς συντρόφους των.

Στή μιὰ μετά τά μεσάνυχτα, δ Πέτρος Μπερτινύ βγήκε άπ' τήν τέντα του. Δέ μπορούσε νά κλείση μάτι. Ή σελήνη έλαμπε γεμάτη στή μέση τδ στερεώματος κι' έστρωνε με φως τόν κάμπο και με άσήμι τή μακρυνή θάλασσα, που ήταν ήσυχη σά λάδι. Τά πλοία άκίνητοϋσαν σά νυσταγμένα πάνω στά νερά, φωτισμένα άκόμα με πολύχρωμα φώτα στά κατάρτια.

Στήν έκταση τδ κάμπου, ή σελήνη φώτιζε έδω και κεί σκοτεινούς όγκους, λείψανα κανονιών, πτώματα ανθρώπων και ζώων, ένφ τ' άδύνατα φαναράκια τών νοσοκόμων πηγαινοερχόνταν άδιάκοπα ανάμεσα στά θλιβερά θύματα τής μάχης. Γιατί οί νοσοκόμοι δέν είχαν τδ δικαίωμα νά κοιμηθούν άπόψε. Έδρισκαν τούς πληγωμένους, τούς έθαζαν στά φορεία και τούς μετέφεραν στά πλησιέστερα χειρουργεία.

Ο Πέτρος προχωρώντας βγήκε άπ' τδ στρατόπεδο.

Ήθελε νά ξαναϊδή τόν Δελισύ.

Τήν έπομένη ίσως δ φίλος του θά ήταν θαμμένος στόν κοινό λάκκο κι' δ Πέτρος θά διατηρούσε μιὰ βρειά θλίψη. Γιατί τδ χτύπημα πουδωσε τδ θάνατο στό φίλο του, ήταν γιά τόν Πέτρο και γιά νά σώση τδ Πέτρου τή ζωή δρμησε δ Δελισύ και δέχθηκε τδ χτύπημα αὐτό.

Είπε τδ σκοπό του σ' ένα νοσοκόμο που συνάντησε κι' αὐτός προσφέρθηκε νά τδ χρησιμεύση γιά οδηγός, δίνοντας του μάλιστα και κάποιες ελπίδες: Ίσως δ δεκανέας νάχε λιποθυμήσει μοναχά και νά μπορούσαν νά τόν συνεφέρουν. Ένα και δυο τέτοια είχαν ιδεί τά μάτια του;

Θά έψαχναν πολλήν ώρα, αν δ Πέτρος δέ θυμόταν ότι δ Δελισύ είχε σκοτωθή κοντά σ' έναν κορυό δέντρου, κομμένο άπό μιὰ δόβιδα. Ή λεπτομέρεια αὐτή βοήθησε τόν Πέτρο νά ξαναβρῇ τδ φίλο του ανάμεσα στά άπειράριθμα πτώματα.

Ο Δελισύ ήταν ξαπλωμένος κοντά στό γέρο Ρώσο άξιωματικό. Τδ σώμα του ήταν ξυλιασμένο και ψυχρό, τδ πρόσωπό του όμως φάνέρωνε μιάν υπέρτατη γαλήνη.

Ο νοσοκόμος κούνησε τδ κεφάλι κι' άποτραβήχτηκε.

Μοναχός τώρα, δ Πέτρος έννοιωσε τδ στήθος του νά τδ πλημμυρίζουν οί λυγμοί. Πέρασε άπ' τδ νοῦ του ή σκηνή τδ Στρατοδικείου. Γονάτισε και προσευχήθηκε.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΔ'.

Στή Σεβαστούπολη

Δυο μέρες μετά τή μάχη τδ Άλμα, δ Ρωσικός στόλος έκανε τήν έμπάνισή του μπροστά στό λιμάνι τής Σεβαστούπολης, γιά νά τήν προφυλάξη άπ' τά συμμαχικά κανόνια.

Ο στρατάρχης Σάλντ-Άρνώ δέ χάρηκε τδ θρίαμβό του. Ή χολέρα τόν χτύπησε κι' αὐτόν κι' επιδιόσθηκε άρρωστος γιά τή Γαλλία. Μά δ θάνατος τόν βρήκε στό πέλαγος κι' δ στρατηγός πέθινε δίχως νά ξαναϊδή τδ χῶμα τής πατρίδας.

Τήν άρχηγία ανέλαβε δ στρατηγός Κανρομπέρ.

Όταν τά συμμαχικά στρατεύματα έφθασαν μπρδς στή Σεβαστούπολη, βρήκαν τδ μέρος θαυμάσια όχυρωμένο. Ο μεγαλύτερος μηχανικός τδ αἰῶνος αὐτοῦ, δ Τοτλέμπεν, ήταν κλεισμένος έκει μέσα και διέθυνε τά όχυρωματικά έργα. Ένώ οί γυναίκες έκαναν θερμές προσευχές μπρδς στά εικονίσματα, οί άντρες και τά παιδιά άκόμα δούλευαν άδιάκοπα. Έσκαζαν χαντάκια, ύψωναν προμαχώνες, έτοίμαζαν πυρομαχικά. Σέ λίγο θάρχιζε άγώνας μοναδικός μέσα στήν ιστορία τών πολιορκιών.

Γρήγορα δ άρχιστράτηγος άφισε τή χιμαίρική ιδέα ότι μπορούσε νά κυριευθή ή Σεβαστούπολη «έξ έφδου». Ο στρατός που τήν υπεράσπιζε ήταν τεράστιος και τδ ήθικό του άκμαίο. Χρειάστηκε λοιπόν νά άρχιση κανονικότατη πολιορκία, νά φέρουν άπ' τή Γαλλία κανόνια με μεγάλη διάμετρο και άφθονο ύλικό.

(Ακολουθεί)

ΤΟ ΑΣΚΗΜΟΠΑΠΟ

(Παραλλαγή γνωστού παραμυθιού)

Κότες, φραγκόκοττες, γάλισσες κι' όλα τάλλα πουλιά τής αὐλής που δέν έμπαιναν στό νερό, διασκεδάζανε μονοτονό, όταν δέν είχαν άλλη δουλειά, να περικυκλώνουν τή μικρή δεξαμενή και νά βλέπουν, άπό κοντά ή άπό μακριά, τίς πάπιες που κολυμπούσαν. Γουστάριζαν προπάντων ένα νιό-γαλτο παπί, άλλόκοτο κάπως, άσυλούπωτο άκόμα—είναι άλήθεια,—που είχε πιό μακρύ λαιμό, πιό λεπτή μύτη και πιό άνοιχτοχρώμα φτερά άπό τά δέλφια του, μά που κολυμπούσε με πολύ περισσότερη χάρη άπ' όλα.

Αὐτό τδ άσκημόπαπο, άλήθεια, σας άρέσει; τούς έλεγε ή πάπις. Μπα, σέ καλό σας!... Μά δέν τδ βλέπετε που είναι τέρας; Ξεχάσατε πόσο άργησε και μ' έδασάνισε ως που νά βγῇ άπ' ταῦτό του; Μπα, τδ γουρσουζικό!... Άς είναι, πάλι καλά που δέ φοβάται τδ νερό, άλλοίως άκόμα θά βασιανίζόμουν με δαῦτο!...

Αὐτά ή πάπια τάλεγε και με λίγο μητρικό καμάρι. Πάντα ή μάνα καμάρωνε ότ'αν τής παινεύουν ένα παιδί τής, άς είναι και τδ χειρότερο. Τάδέρφια του όμως με τά σωστά τους τδλεγαν «άσκημόπαπο», και τδ καταφροούσαν, και τδδριζαν, και τδ τοιμπούσαν άλύπητα. Ίσως θά τδ σκότωναν κιόλα ή θά τδδιωχναν άπό τή φαμίλια τους, αν κάθε φορά, τήν τελευταία στιγμή, δέν συλλογιζόνταν με κάποιο σίκτο πώς παπί ήταν κι' αὐτό τδ κακόμοιρο κι' όμορφο-άσκημο, καλό-κακό, πάντα κολυμπούσε. Έ, τι διάβολο! οὔτε κοττόπουλο ήταν πάλι οὔτε γαλόπουλο. Έμπαινε στό νερό. Τή δουλειά του, σάν παπί, κουτσά-στραβά τήν έκανε. Έπρεπε νά τδ ύποφέρουν... Σκύλιαζαν ως τόσο σάν έδλεπαν τάλλα πουλιά νά τδ γουστάρουν και τδκούγαν νά τδ παινεύουν τόσο πολύ. Τδ φτινοούσαν τότε, τδ μισούσαν και τδ κακομεταχειριζόνταν διπλά. Κι' έπειδή οὔτε μ' αὐτό δέν ξεθύμαινε ή ζήλεια τους,παρηγοριόνταν μεταξύ τους:

—Κουτόκοσμος είναι! Έλεγαν. Τι καταλαβαίνει άπό κολύμπι κι' όμορφιά! Έν' άσκημόπαπο τδ παίρνει... γιά κύκνο!»

Κι' άλήθεια. Μερικά πουλιά είχαν άρχισει νά φανερώνουν τήν ύποψία μήπως δέν ήταν καθαυτό παπί δ χαριτωμένος έκείνος κολυμπιστής με τάσπρα φτερά, τή λεπτή μύτη και τδ μακρύ λαιμό... Όσα τουλάχιστο είχαν ιδῆ κάποτε κύκνους,—και ήταν στήν αὐλή έκείνη μερικές φραγκόκοττες κοσμογυρισμένες,—έδρισκαν πώς τδ «άσκημόπαπο» καθόλου άπίθανο νάταν και κύκνος.

—Μας τόν θυμίζει τόσο πολύ! Έλεγαν. Μήν κοιτάτε που γεννήθηκε και ζῇ μέσα σέ πάπιες και, φυσικά, πήρε κάτι άπ' τήν κακομοιριά τους. Έπειτα, άπό κλώτσο σέ βόντο τδ πάνε τάδέρφια του δέν τάφινουν νά πάρη άπάνω του τδ κακόμοιρο. Καί, τδ κυριότερο, αὐτή ή δεξαμενή είναι πολύ μικρή και βρώμικη... Γιά, νά τδ βλέπατε σέ μιὰ δεξαμενή πιό μεγάλη ή σέ μιὰ λίμνη γαλάζια μαζί με κύκνους, και τότε νά λέγατε!

Τδ βέβαιο είναι, συμφωνούσαν οί γάλισσες, πώς δέ μοιάζει με τάδέρφια του. Όσο μεγαλώνει, τόσο φαίνεται ή διαφορά. Κι' αν δέν είναι καθαυτό κύκνος, πάλι πρέπει νά πα-ραδεχτούμε πώς είναι τδ καλύτερο παπί.

—Ναί, όσο πάει κι' όμορφαίνει, είπε μιὰ κόττα. Άλλά γιά κύκνο πάλι... δέν τδ πιστεύω. Πώς μπορεί νά βρέθηκε αὐτό κύκνου μέσα σταῦγά που έθαλαν τής πάπιας νά κλωστήση;

—Α, μή σου φαίνεται μιὰ φραγκόκουρά μου! άποκρίθηκε μιὰ φραγκόκοττα. Ταῦτά που έθαλαν τής πάπιας, τά περισσότερα,—τδ ξέρω καλά,—τά φεραν άπό τδ μεγάλο χτύμα, άπό κεί που μ' έφεραν και μένα. Άλλά στό μεγάλο χτύμα,—τδ ξέρω καλά,—έχουν και κύκνους. Όστε μπορεί νάγινε κανέν' ανακάτωμα.

Τέτοιες όμιλίες έφταναν συχνά κι' ως ταῦτα τών κολυμπισάδων τής δεξαμενής και πάντα έσποδσαν στή ράχη τδ κακόμοιρου τδ «άσκημόπαπου»... Όστόσο, στήν αὐλή έκείνη, οί γνώμες ήταν χωρισμένες: Τά παπιά έπίστευαν δλόφουα πώς τάλλόκοτο άδέρφι τους ήταν παπί άδικημένο σά άδέρφι, που τδ θαύμαζε δ κουτόκοσμος, γιατί δέν καταλάβαινε γρύ. (Μά κι' αν είχαν σιγμές-σιγμές, καμμιά άμφιβολία, τήν έκρυδαν όσο μπορούσαν.) Οί κότες πάλι κι' οί γάλισσες τδ θεωρούσαν σάν έν' άνώτερο, τελειότερο παπί, τδ καλύτερο άπ' όλα τής αὐλής τους.Και τέλος οί φραγκόκοττες πειθόνταν δλοένα κι' έφώναζαν δυνατότερα πώς ήταν κύκνος:

—Μά νά, καλέ, νά, δέν τόν βλέπετε;... Κύκνος!... Νά ιδῆτε που μιὰ μέρα θά πεταξῇ!...

—Έ, άς είναι... άς μήν τά παραλέμε κιόλα...

Μιὰ καρακάξα, περιπαίχτρα άπό φυσικό της, όταν άκουγε κανένα τέτοιο, άπ' τδ κλουδί της τούς φώναζε:

—Σας άρέσει; Τι σας νοιάζει τι είναι!...

—Μά πώς; νά μήν ξέρουμε αν είναι παπί ή κύκνος;

—Έ, καλά. Ο καιρός θά τδ δείξη.

Και νά, ήρθε καιρός που τδδειξε.

Μιὰ μέρα χυνοπωριάτικη, ένα κοπάδι κύκνοι μεγάλοι, κύκνοι άληθινοί, περνούσαν πάνω άπ' τήν αὐλή έκείνη. Και μόλις τούς είδε τδ «άσκημόπαπο», έθαλε μιάν άλλοιώτικη, μιὰ πρωτάκουστη κεί-μέσα κραυγή, με λαχτάρα άνοιξε τά φτερά του, όπως δέν τδχε κάνει ποτέ, και σηκώθηκε άπ' τδ νερό στόν άέρα!

Αὐτό έφτασε.

Άμέσως οί κύκνοι έκείνοι χαμήλωσαν πρδς τδ «άσκημόπαπο» που τούς έκραζε! κι' ένφ τά παπιά, φοβισμένα και ντροπιασμένα, βουτούσαν νά κυρ-φτούν στό βρώμικο νερό, έκείνοι τάρπαξαν με χαρά στά φτερά τους, ψήλωσαν πάλι μαζί του και πέταξαν μακριά.

Τδ πήραν! τδ πήραν οί κύκνοι!...

Τδ είδατε τώρα που ήταν κύκνος; φώναξαν θριαμβευτικά οί φραγκόκοττες, άμα χάθηκε τδ άσπρο κοπάδι μέσ' στό γαλάζιο.

—Έ, μ' αὐτό πιά τδ είχαμε καταλάβει και μεις! άποκρίθηκαν τά παπιά,που ξαναβρήκαν εύθύς τήν αναίδειά τους. Μά δέν τού τδ λέγαμε, γιά νά μήν τδπαίρνε άπάνω του.

—Αμ γιατί τδ τοιμπούσατε; ρώτησε με θυμό μιὰ κόττα. Και γιατί μās βρίζατε και μās πώς δέν σκαμπάζουμε άπ' κολύμπι; Τι, έπειδή δέν κολυμπάμε; Ξέρουμε όμως, βλέπουμε ποίος κολυμπά και ποίος κοροϊδεύει. Γιατί λοιπόν, γιατί;

Σ' αὐτό τά παπιά έκρίναν περιττό νάπαντήσουν. Μ' άπάντησε γι' αὐτά, άπ' τδ κλουδί της, ή περιπαίχτρα έκείνη ή καρακάξα:

—Μά γιά τόν ίδιο λόγο βέβαια!...

ΓΡΗΓ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΟΥ ΠΛΑΤΩΝΟΣ (*)

Κοντά στό πεῦνο τδ δασύ
Πιά γλυκοψιθυρίζει
Κι' άναταξά άπ' τόν Ζέφυρο,
Ξαπλώσου μαλακά
Και μιὰ φλογέρα κάπου έδω,
Στήν κρήνη που άναβρίζει,
Θι σου γαλάση, ξένο μου,
Τά βλέφαρά γλυκά.

ΣΙΜΟΣ ΜΕΝΑΡΔΟΣ

(*) Τδ ποίημα τούτο τδ μεγίστου τών παρογο-φών, τδν Πλάτωνα, άναφέρεται ίσως εἰς τδ άλσος τής Άναθήμης τδ παρὰ τόν Κολώνον.

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ Η ΤΟΙΧΟΓΡΑΦΙΑ

Ἀγαπητοί μου,

ΑΠΟΤΕ μου διηγήθηκαν αυτό το παράξενο περιστατικό: Σε μιὰ ελληνική πόλη, ζούσε ένας φτωχός, μισότρελλος, που είχε και τὴ μανία νὰ γράφῃ στους τοίχους. Οἱ τοῖχοι πάντων μιᾶς Τραπεζῆς τραβούσαν τὸ διάβολο τὸς ἀπ' αὐτὴν τοῦ τὴ μανία. Κατὰ προτίμηση, ἐκεῖ-ἀπέξω στεκόταν νὰ ζητιανεύῃ καὶ περνοῦσε τὴν ὥρα τοῦ τοιχογραφῶντας ὅτι τοῦ κατέβαινε, πότε μὲ μολύδι, πότε μὲ σουγιά, πότε μὲ καρφί. Μπορεῖ λοιπὸν νὰ φαντασθῇ κανεὶς τὰ χάλια τῶν δυστυχημένων ἐκείνων τοίχων... Πολλὰς φορές ὁ Τραπεζίτης θέλησε νὰ τοὺς διορθώσῃ, νὰ τοὺς ἀπρίσῃ. Συλλογιζόταν ὅμως πῶς ὁ ζητιάνος, ποὺ δὲν ἔπαιρνε ἀπὸ λόγια τὸσον καιρὸ, θὰ ξανάρχιζε τὰ ἴδια καὶ τοὺς ἄφινε ἔτσι.

Ἐπιτέλους ὁ κόμπος ἔφτασε στὸ χτένι καὶ μιὰ μέρα, ὁ Τραπεζίτης φώναξε στὸ γραφεῖο τοῦ τὸν ζητιάνο καὶ τοῦ εἶπε:

—Θὰ σοῦ κόψω μισθό. Κάθε πρωτομηνιά, θὰ πηγαίνῃς στὸ ταμεῖο καὶ θὰ παίρνῃς δέκα δραχμές. Ἀλλὰ μὲ μιὰ συμφωνία: Θὰ ἀσπρίσω τοὺς τοίχους μου καὶ δὲν θὰ ξαναγράψῃς οὔτε λέξη!

Ὁ φτωχὸς δελεάστηκε. Δέκα δραχμὲς τὸ μῆνα, ταχυτικὲς, σίγουρες, ἦταν κάτι τὸ ἐλπίστον τὸν καιρὸ, ποὺ ἔπαιρνε κανεὶς δυὸ αὐτὰ στὴν πεντάρα. Κι' ἔδωσε τὸ λόγο τοῦ πῶς δὲν θὰ ξαναγράφε.

—Καλὰ λοιπὸν, τοῦ εἶπε ὁ Τραπεζίτης. Πήγαινε ἀμέσως νὰ εἰσπράξῃς τὸν πρῶτο μισθό.

Ὁ ζητιάνος τσέπωσε τὸ δεκάριον καὶ, ἐνῶ αὐτὸς ἀρχισε σιγὰ-σιγὰ νὰ τὸ ροκανίζῃ, ἀρχισαν κι' οἱ μαστόροι νὰ σπρίζουν τοὺς τοίχους τῆς Τραπεζῆς. Ὁ κακόμοιρος στεκόταν καὶ τοὺς ἔδλεπε ἀπ' ἀντίκρου. Ἀ, τί ὁμορφὸι ποὺ γινόνταν... γιὰ γράψιμο! Καὶ πῶς τοῦ ἐρχόταν καθε τόσο ὁ πειρασμός!.. Θυμόταν ὅμως τὴ συμφωνία καὶ τὸν κατανικούσε στεναζόντας...

Αὐτὸ ἐξακολούθησε δυὸ τρεῖς ἡμέρες. Ἡ ἐργασία εἶχε τελειώσει κι' οἱ τοῖχοι ἐλαμπαν κάτασπροι, προκλητικοί. Ὁ ἄνθρωπος κόντευε νὰ σκάσῃ ὅσο τοὺς ἔδλεπε ἔτσι... Ἐ, ὡς τὴν τέταρτη ἡμέρα, δὲν μπόρεσε πιά νὰ

βαστάξῃ. Γιατί τίποτα δὲν ἀνάδει τὴ μανία αὐτῶν τῶν ἀνθρώπων ὅσο ὁ νεόχριστος, ὁ ἀγραφὸς τοίχος. Δανείστηκε λοιπὸν ἓνα δίδραχμο, συμπλήρωσε τὸ δεκάριον ποὺ εἶχε πάρει, μπήκε στὴν Τράπεζα καὶ τὸ πέταξε τοῦ Τραπεζίτη φωνάζοντας:

—Νά, πάρε πίσω τὰ λεφτά σου!

—Γιατί, ἀδερφέ; ρώτησε αὐτός.

—Δὲν μπορῶ! ἀποκρίθηκε ὁ ζητιάνος. Θὰ γράφω!

Πραγματικῶς, θυσιάζοντας τὴ μανία τοῦ τὸ μισθό, ξανάρχισε νὰ ρημάζῃ τοὺς τοίχους ἐκείνους, γράφοντας ὅτι τοῦ κατέβαινε. Κι' ὁ Τραπεζίτης, ἀπελπισμένος, δὲν ἐδοκίμασε πιά νὰ τοὺς ξαναφτιάξῃ.

Μαντεύετε βέβαια τί μοῦ θύμισε, αὐτὲς τίς ἡμέρες, τὸ παλὶ αὐτὸ περιστατικό: ὁ λόγος ποὺ ἔγινε στὴν Ἀλληλογραφία τῆς «Διαπλάσεως» γιὰ τοὺς ἐνεπιγραφοὺς τοίχους τῆς εἰσόδου τῆς. Ἀ, τί χάλια, παιδιὰ μου! Πόσες ἐπιγραφὲς ἐπάνω στους κόκκινους ἐκείνων τοίχους, δεξιὰ κι' ἀριστερά, —μικρές, μεγάλες, παλιές, φρεσκοές, ἀπανωτές, σδυσμένες, μισοσδυμένες, μὲ μολύδι, μὲ κιμωλία, μὲ καρφί, μὲ ὅτι... Καθὼς σὰς εἶπε κι' ἡ Διάπλασι, στὴν ἀρχή, ὅταν πρωτοήλθαμε σ' αὐτὸ τὸ σπίτι μὲ τὴ μεγάλη εἰσοδο, κάθε χρόνον σχεδὸν τὴ διορθώναμε. Εἶδαμε ὅμως κι' ἀποείδαμε πῶς αὐτὸ ἦταν ματαιοπονία. Γιατί ἀμέσως, ἀπὸ τὴν ἄλλη μέρα τοῦ βαψίματος, ξανάρχιζαν οἱ ἐπιγραφές: Ὀνόματα, ψευδώνυμα, χρονολογίες, ζήτη, κάτω καὶ καθεξῆς. Καὶ τὴν ἀφήσαμε πιά στὴν τύχη τῆς: Ἐμπᾶνε, σκύλοι, ἀλέστε!

Κάποιοι φίλοι μας ἐξέφρασε, καθὼς εἶδατε, τὴν ἀπορία τοῦ: Πῶς τόσο καλὰ παιδιὰ, Διαπλάσπουλα, μπορεῖ νάχουν τόσο κακὴ ἀνατροφή καὶ νὰ γραφουν στους τοίχους ἐνὸς ξένου σπιτιοῦ, καὶ μάλιστα τοῦ σπιτιοῦ τῆς «Διαπλάσεως» ποὺ ἔπρεπε νὰ τὸ θεωροῦν καὶ νὰ ἀγαποῦν σὰ δικό τους; Ἀλλὰ μοῦ φαίνεται πῶς δὲν πρόκειται γι' ἀνατροφή. Πρόκειται μάλλον γιὰ μανία, σὰν ἐκείνη ποὺ εἶχε ὁ μισότρελλος ζητιάνος. Ἡ μανία αὐτή, σὲ μεγάλους, ἡλικιωμένους ἀνθρώπους, εἶναι σπανιότερη. Στὰ παιδιὰ ὅμως εἶναι συχνή. Τὴν ἔχουν καὶ παιδιὰ τοῦ δρομοῦ, τὴν ἔχουν καὶ παιδιὰ οἰκογενειῶν: Ἀμα ἴδουν ἓνα τοῖχο στὴ διάθεσή τους, θὰ βγάλουν τὸ μολύδι τους καὶ θὰ γράφουν. Ἐ, φυσικά, πολλὰ παιδιὰ τὸ κάνουν κι' ἔτσι, χωρὶς μανία, ἀπὸ μίμηση: Βλέπουν ἓνα τοῖχο μ' ἐπιγραφές καὶ προσθέτουν κι' αὐτὰ τὴ δική τους. Δὲν ὑπάρχει ὅμως ἀμφιβολία πῶς οἱ πρῶτοι ποὺ ἐγράψαν στὴν εἰσοδὸ μας κι' ἔδωσαν ἔτσι τὸ κακὸ παράδειγμα καὶ στους ἄλλους, εἶχαν τὴ μανία, τὴν

παιδικὴ μανία τῆς τοιχογραφίας, ὅπως ἄλλα παιδιὰ ἔχουν τὴ μανία τῆς... τοιχοφαγίας, δηλαδή νὰ ξεφτοῦν τὸν τοῖχο καὶ νὰ τὸν τρῶνε!

Ὅπως δὴποτε, εἶτε ἀπὸ μανία, εἶτε ἀπὸ μίμηση, τὰ τοιχογραφικὰ αὐτὰ ὅργια ἐκεῖ-κάτω ἐκθέτουν φοδερὰ τὰ Διαπλάσπουλα. Οἱ ἄνθρωποι ποὺ τὰ βλέπουν, καὶ φαντάζεστε πόσοι ἀνεδοκατεβαίνουν κάθε μέρα, —οἰκτεροῦν τὴν ἀνατροφή τους. Ἐ, μοῦ φαίνεται πῶς αὐτὸ δὲν πρέπει νὰ ἐξακολουθῇ. Τὰ παιδιὰ τουλάχιστο ποὺ τὸ κάνουν ἀπὸ μίμηση, ἂς συλλογισθοῦν ὅτι αὐτὸ δὲν εἶναι καθόλου ἀξιολύμητο πρᾶγμα! Ὅσο γιὰ κείνα ποὺ ἔχουν τὴ μανία, ἂς θυμούνται, κάθε φορὰ ποὺ δαγκίζουν ἓνα μολύδι ἢ ἓνα καρφί ἀπ' τὴν τσέπη τους γιὰ νὰ γράφουν, ἂς θυμούνται τὸν ζητιάνο τῆς ἱστορίας μου. Αὐτὸς εἶχε τὴ μανία ἀνίκητη, ἀθεράπευτη, μὰ δὲν ἦταν παρὰ ἓνας ζητιάνος, ἓνας ἀκαμάτης, ἓνας μισότρελλος. Ταίριαζει λοιπὸν καὶ σ' ἓνα παιδί ἀπὸ οἰκογένεια, σ' ἓνα παιδί ποὺ σπουδάζει καὶ ποὺ παίρνει «Διάπλασι» γιὰ νὰ γίνῃ μεθαύριο κάτι τί; Ὅχι βέβαια! Ὅση καὶ νᾶναι ἡ μανία τοῦ, ἓνα τέτοιο παιδί χρεωστεῖ νὰ βάλῃ τὰ δυνατά του καὶ νὰ τὴν κατανικήσῃ. Αὐτὸ ξέρω ἐγώ.

Σὰς ἀσπάζομαι

ΠΑΙΔΩΝ

Η ΑΝΘΟΥΛΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΗΣ ΚΑΙ Α. ΖΕΝΝΕΒΡΑΙΗ
ΒΡΑΒΕΥΜΕΝΟ ΑΠΟ ΤΗΝ ΓΑΛΛΙΚΗΝ ΑΚΑΔΗΜΙΑΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΓ'. (Συνέχεια)

—Τοῦ Γιάννη γράμμα εἶναι; ρώτησε ἄξαφνα ἡ Ἀνθούλα, ἀνοίγοντας τὰ μᾶτια.

Ἡ μητέρα ἀνατρίχιασε. Τόσο παράξενος τῆς φάνηκε ὁ τόνος τῆς φωνῆς ἐκείνης! Σήκωσε τὸ κεφάλι τῆς κι' εἶδε τὴν Ἀνθούλα ποὺ τὴν κοίταζε. Τὰ μάτια τῆς, ποὺ ἡ ἀδυναμία τῆς τὰ εἶχε μεγαλώσει, ἦταν καρφωμένα στὸ χαρτί.

—Ναί, μικρούλα μου, εἶναι γράμμα τοῦ Γιάννη. Καὶ μέτα στὸ δικό μου ἔχει κι' ἓνα μικρότερο γιὰ σένα.

—Ὁ! διάβασέ μου το!... διάβασέ το!

Κι' ἡ μικρὴ προσπάθησε νὰ σηκωθῇ· ἀλλὰ δὲν μπόρεσε κι' ἔπεσε πάλι στὸ προσκέφαλό τῆς.

—Σύχασε, κόρη μου. Ὁ γιατρός εἶπε νὰ μένῃς πλαγιασμένη κι' ἡσυχῇ. Ὁ Γιάννης εἶναι καλὰ καὶ δὲν ξέρει πῶς εἶσαι ἀρρωστη. Τώρα περιμένε. Ὑστερ' ἀπὸ δυὸ μέρες, ποὺ θὰ εἶσαι ἀκόμα καλύτερα, θὰ σοῦ διαβάσω τί γράφει.

Ἀληθινὸ χαμόγελο φάνηκε τώρα στὰ χεῖλη τῆς Ἀνθούλας. Ἐπρεπε νὰ γίνῃ γρήγορα καλὰ, γιὰ νὰκούσῃ τὸ γράμμα τοῦ Γιάννη. Γύρισε ἀπ' τὰλλο

πλευρὸ καὶ, ὕστερ' ἀπὸ ἓνα τέταρτο, ἡ κυρὰ Δεμάραϊνα ἄκουγε μιὰ κανονικὴ ἀναπνοή, σημάδι ἡσυχου κι' ἀπύρετου ὕπνου.

Ὁ πυρετὸς δὲν ξανάρθε πιά· κι' ὕστερ' ἀπὸ δυὸ μέρες, ἡ Ἀνθούλα παρακάλεσε τὴν κυρὰ-Δεμάραϊνα νὰ τῆς διαβάσῃ τὸ γράμμα.

—Εἶναι ὁκτὼ μέρες ποὺ τὸ γράφε, μικρούλα μου, καὶ νὰ ἴδῃς πῶς ἀπὸ τότε ἄρχισε νάνησυχῇ γιὰ τὴ σιωπή σου. Ἀναγκάστηκα νὰ πῶ ψέμματα, πρᾶγμα ποὺ δὲν τῶκανα ἄλλη φορὰ στὴ ζωὴ μου. Μ' ἂν μάθαινε τὸ παιδί πῶς εἶσαι ἀρρωστη στὸ κρεβδᾶτι, θὰ τὰ παρατοῦσε δλα καὶ θάρχόταν ἐδῶ, ἢ θάρρωστοσε κι' αὐτὸς ἐκεῖ-πέρα.

—Διάβασέ μου τὸ γράμμα τοῦ, κυρὰ-Δεμάραϊνα!

Κι' ἡ μικρὴ προσπαθοῦσε νὰνακαθίσῃ στὸ κρεβδᾶτι, μὰ δὲν τὸ κατόρθωνε. Τὴν σήκωσε τότε ἡ μητέρα, τῆς ἔβαλε στὴ ράχη τῆς ἓνα μαξιλάρι κι' ἀρχισε νὰ τῆς διαβάξῃ:

«Ἀγαπητὴ μου Ἀνθούλα, τώρα εἵμαστε μακριὰ ὁ ἓνας ἀπ' τὸν ἄλλον! Ὁ δρόμος μοῦ φάνηκε ἀτέλειωτος. Μ' ἂν δὲν ἦταν μακριὰ ὅσοι ἀγαπῶ, δὲν θὰ μοῦ φαινόταν διόλου ἀσχημα νᾶμαι δῶ, στὸ σπίτι τοῦ θειοῦ μου. Ἡ θειά εἶναι καλὴ καὶ μοῦ ἔδωσε μιὰ κάμαρα δική μου νὰ κοιμᾶμαι. Ἡ ψυχοκόρη, ποὺ εἶναι ἀπὸ καλὴ οἰκογένεια καὶ συγγενῆς τῆς θειάς, μὲ περιποιεῖται πολὺ καὶ λέει πῶς μοιάζω τοῦ ἀδελφοῦ μου, ποὺ ὁλοένα γι' αὐτὸν μοῦ μιλά...»

—Ἀ! ἔκαμ' ἐδῶ ἡ Ἀνθούλα.

Ἡ μητέρα τοῦ Γιάννη στάθηκε μιὰ στιγμή κι' ἐξακολούθησε:

«Περπατῶ, τρώγω καὶ κοιμᾶμαι ἐδῶ, μὰ μοῦ φαίνεται πῶς ζῶ αὐτοῦ, τόσο σὰς συλλογιέμαι!.. Τὸ πρῶτ', ὅταν ξημερώνῃ, σὲ βλέπω νὰ ταΐζῃς τὰ περδίκια, τὴν ἀγελάδα, κι' ὅλη τὴν ἡμέρα ὁ νοῦς μου τρέχει ἀπὸ τὸ σπίτι μας στὸ σπίτι σας κι' ὁ θεὸς μου μὲ ρωνάζει,

—«Ἐ, Γιάννη, τί κάνεις αὐτοῦ; Κοίτα μὴ βάλῃς τὴ βρώμη στὸ καρροτσάκι καὶ τὴν κοπριά στὸ παχνί! Ποῦ ἔχεις τὸ νοῦ σου, παιδί μου;»

«Τὸ νοῦ μου τὸν ἔχω σὲ σὰς, γι' αὐτὸ δὲν τὸν ἔχω ἐδῶ. Μι' ἄλλη φορὰ θὰ σοῦ γράψω τί δουλεῖς κάνω. Τοῦτο μονάχα σοῦ λέω σήμερα: μακριὰ, μοῦ φαίνεται πῶς σ'ἀγαπῶ περισσότερο παρὰ ὅσο σ'ἀγαποῦσα κοντὰ σου. Μὴ μὲ ξεχάσῃς. Καὶ πολλὰ χαίρετίσματα στὸν κύρ Φραντῆ.»

Ἡ Ἀνθούλα ἄκουγε τὴν ἀρχὴ μὲ τὰ μάτια ἀνοιχτά. Ἐπειτα τᾶκλεισε. Ἡ κυρὰ-Δεμάραϊνα ἐνόμισε πῶς κοιμήθηκε κι' ἐτοιμάστηκε νὰ σηκωθῇ. Μ' ἄξαφνα τὴν ἄκουσε νὰ τὴ ρωτᾷ:

—Τέλειωσε;

—Ναί, παιδί μου.

—Πῶς μᾶρῃσει νὰκούω ὅσα γράφει ὁ Γιάννης! Ἐκλείνα τὰ μάτια μου κι' ἐνόμιζα πῶς ἦταν ἐδῶ. Τί καλὰ ποὺ ξέρω καὶ γράφω! Μόλις σηκωθῶ, θὰ τοῦ στείλω γράμμα.

Μὰ δὲν μποροῦσε ἡ Ἀνθούλα νὰ σηκωθῇ ἀκόμα ὕστερ' ἀπὸ τέτοια ἀρρώστεια. Θὰ περνοῦσε καιρὸς γιὰ νὰ συνέλθῃ καὶ νὰ δυναμώσῃ. Χρειάζονταν μάλιστα μεγάλη προσοχὴ στὴν ἀνάρρωση, γιὰτ' ἦταν φόδος, ἀπὸ μιὰ ἐλάχιστη ἀπροσεξία, νὰ ξανακυλήσῃ. Εὐτυχῶς εἶχε καλὴ νοσοκόμα. Ἡ κυρὰ-Δεμάραϊνα δὲν ἔκανε παρὰ ὅτι τῆς ἔλεγε ὁ γιατρός.

Ἡ Ἀνθούλα ἔτρωγε τώρα λίγο. Μιὰ μέρα δοκίμασαν νὰ τὴ σηκώσουν ἀπ' τὸ κρεβδᾶτι, μὰ ἔγινε τόσο

ξέχασα; Ὁ, τὸν κακό! Ἐγὼ θὰ πῶτεα πρῶτα πῶς ἀρρώστησε κι' ἔπειτα πῶς μὲ ξέχασε, ἂν ἔκανε καιρὸ νὰ μοῦ γράψῃ...

Καὶ λέγοντας αὐτά, ἡ μικρὴ ἐκλαίγε πικρά.

—Μὴν κάνῃς ἔτσι, Ἀνθούλα! τῆς ἔλεγε ἡ Δεμάραϊνα. Θὰ σὲ πιάσῃ πάλι πυρετός...

—Ἀκούς ἐκεῖ νὰ νομίζῃ πῶς σ' ἓνα μῆνα τὸν ξέχασα!.. Ὁ, κυρὰ-Δεμάραϊνα, δὲν ξέρετε πῶς μὲ πικραίνει αὐτὸ τὸ πρᾶγμα!..

Κι' ἀλήθεια, ἡ ἀρρωστη φαινόταν πολὺ ταραγμένη κι' ἡ καλὴ τῆς νοσοκόμα μετάνοιωνε ποὺ τῆς διάδασε τὸ γράμμα ἐκεῖνο πρὶν τὸ διαβάσῃ αὐτή.

—Τὸ εὐλογημένο τὸ παιδί, ἔλεγε μέσα τῆς, τί ἤθελε νὰ γράψῃ τέτοιο λόγο!..»

ΕΙΚΟΝΕΣ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΩΝ ΕΙΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣ. ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,"

1) ΚΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΝΟΓΛΟΥ (Ποιητὴς Καταγόμενος) ἐν Ἀθήναις. Α' Βραβεῖον Μ. Διαγωνισμοῦ Μεταφράσεως ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ καὶ 203ου Διαγών. Λιγνῆματός. (Διάπλ. 1924, φύλ. 23 καὶ 24).—2) ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΦΛΟΥΜΗΣ, Πρόεδρος τοῦ ἐν Κατῷ Συλλόγου «ΕΛΠΙΣ» τυχόντος Α' Βραβείου εἰς τὸν 22ον Διαγωνισμὸν Ἑσπαθώματος τοῦ 1922.—3) ΚΩΣΤΑΣ ΠΕΤΡΑΚΗΣ (Κολύμβος) ἀντιπροσωπεύων τὸν ἐν Ἑρακλείῳ Σύλλογον «ΚΡΗΤΗ», λαβόντα Α' Βραβεῖον εἰς τὸν 22ον Διαγωνισμὸν Ἑσπαθώματος τοῦ 1922.

χλωμή, ὥστε ἀμέσως πάλι τὴν ἐπλάγιασαν. Εἶχαν περάσει δεκαπέντε μέρες ἀφότου ἔπεσε ἀρρωστη καὶ μῆνας σχεδὸν ἀφότου ἔφυγε ὁ Γιάννης. Ἡ κυρὰ-Δεμάραϊνα ἔλαβε καὶ δευτέρου γράμμα τοῦ γιου τῆς. Ὁ Φραντῆς τῆς τόφερε στὴν κάμαρα τῆς Ἀνθούλας, ποὺ ἔμα τὸ εἶδε, φώναξε:

—Εἶναι τοῦ Γιάννη!... διάβασ' το, διάβασ' το γρήγορα!.. Κάτι θὰ λέῃ καὶ γιὰ μένα!..

Κι' ἡ κυρὰ-Δεμάραϊνα ἀρχισε: «Ἀγαπητὴ μου μητέρα, σ' εὐχαριστῶ γιὰ τὸ γράμμα σου. Ὅλοι εἶστε καλὰ κι' αὐτὸ ἤθελα νὰ μάθω· κι' ἐγὼ εἶμαι καλὰ, μὰ πολὺ λυπημένος. Δὲν τὸ πῶτεα πῶς ἡ Ἀνθούλα θὰ μὲ ξεχνοῦσε τόσο γρήγορα!..»

—Ἐγὼ τὸν ξέχασα; φώναξε ἡ Ἀνθούλα. Γιὰ μένα λέει πῶς τὸν

—Θέλω νὰ τοῦ γράψω! φώναξε ἡ Ἀνθούλα. Εἶδαμὴ δὲν θὰ μπόρεσω νὰ κοιμηθῶ. Δόσε μου χαρτί καὶ πέννα, δόσε μου! θέλω νὰ τοῦ γράψω!..

Ἡ μητέρα τοῦ Γιάννη τῆς ἔφερε τότε χαρτί καὶ πέννα καὶ, ὅποσηρὶζοντας τὸ κεφάλι τῆς μὲ τὸν ὦμο τῆς, τὴ βοήθησε. Μὰ τὸ χέρι τῆς Ἀνθούλας ἔτρεμε τόσο πολὺ, ποὺ ἦταν ἀδύνατο νὰ γράψῃ.

—Κι' ὅμως πρέπει! ἔλεγε δὲν μπορῶ νὰ τὸν ἀφήσω μὲ τὴν ἰδέα πῶς τὸν ξέχασα.

Τελοςπᾶντων, μὲ πολὺν κόπο, μὲ μεγάλη θέληση, κατάφερε νὰ γράψῃ αὐτὰ τὰ λίγα λόγια:

«Ἡμὸν ἀρρωστη, Γιάννη, μὰ σὲ εἶχα πάντα στὸ νοῦ μου. Πῶς μπόρεσε νὰ πιστέψῃς πῶς σὲ λησμόνησα;»

(Ἀκολουθεῖ)

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΜΙΑ ΕΦΕΥΡΕΣΗ

Αριθ. Έγκρ. 1.
Στόν κόσμο, υπάρχουν ακόμα πολλά ζητήματα άλυτα. Αλλά υπάρχουν άνθρωποι που τους δίνουν μια τόσο περιεργή λύση, που σε κάνει να γελάς μά και να θαυμάζεις. Ένα απ' αυτά τα ζητήματα είναι ο καθορισμός της μεγαλύτερης εφευρέσεως απ' όσες έχουν γίνει μέχρι σήμερα.

Καθένας ελπε και τη γνώμη του, αλλά τίπ.τα δεν βγήκε απ' όλη αυτή τη φασαρία. Όταν ο μέγας συγγραφέας Κίλιν έπρότεινε μια από κείνες τις άστειες μά και θαυμασίες λύσεις.

— Κατά την γνώμη μου, είπε, η μεγαλύτερη εφεύρεση είναι το βυγκόν-ρεστωράν!

Το βυγκόν-ρεστωράν; Έγώ το βρήκα φυσικότατο. και αν συνδυάσετε τη μηχανική με τη γαστρονομία, θα όμοιογήσετε ότι ο Κίλιν έχει δίκιο.

Και αλήθεια, εν' ώρα το να κάθεται στο κομψότατο τραπέζι του βυγκόν-ρεστωράν και να κοιτάς μέσα στο χοντρό κρύσταλλο τα μαγευτικά τοπία, ενώ ο άχνος ενός ψητού με πατάτες στο φούρνο, ανεβαίνοντας με μικρές απότομες κινήσεις, καθώς το τραπέζι τρέχει, πλύνει μέσα στη μύτη σου και σου ανοίγει την όρεξη.

Το χειρόνα, αυτή η περιφνημη εφεύρεση, έχει άκομα πολύ μεγαλύτερη αξία. Είναι ώρα να κάθεται άμεριμνος μέσα στη ζεστή του καλοριφέρ, ενώ το τραίνο περιγεί με έξωφρενική ταχύτητα τα χιονισμένα βουνά, και μισο-χορτασμένος να περιμένεις να σου φέρουν το γλυκό.

Και ύστερα, καθώς το απολαμβάνεις μπουκιά-μπουκιά, να βλέπεις μέσα από το χοντρό άχνισμένο κρύσταλλο, κοπαδιά απ' άρνια, που προσπαθούν να βρουν μέσα στο παχύ χιόνι λίγο χορτάρι.

Και γελάς με την καρδιά σου, βλέποντας τόν άγριο μαντρόσκυλο που προσπαθεί να φάει στο τραίνο γαυγίζοντας. Αν ήσουν όμως πεζός, δεν πιστεύω να γελοῦσε...

Νά ένα χωριό χιονισμένο, που κοιμάται άπανα στις ξερές πλαγιές της Όρη, ενώ ού μέσα στη ζεστα του βυγκόν-ρεστωράν, βουτάς μέσα στο γάλα σου όρεκτικές φρυγανιές.

Και ύστερα έρχεται η χώνευση. Α! χωνεύεις όρσά! στο βυγκόν-ρεστωράν. Ξυπλώνεις άπάνω στην πολυθρόνα και άσυναίσθητα παρακολούθεις τις κινήσεις του βυγκονίου, κοιτώντας αδιάφορα, ή τα χιονισμένα χειμωνιάτικα τοπία, ή τα ήλιόλουστα βουνά του καλοκαιριού.

Γιά φαντασθήτε ότι κάθεστε κονιά στ' άνοιχτό παράθυρο του βυγκόν-ρεστωράν, και ενώ άφινε το δροσερό βουνάσιο αεράκι να παίζει με τα μαλλιά σας, παρατηρείτε τις τελευταίες άχτίδες του ήλιου, που βάφουν με τὰ

πυλ όραία χρώματα τις κορφές των βουνών και, το παγωτό που βράσκειται μπροστά σας...

Α! Σ' αυτό το ζήτημα συμφωνώ με τόν Κίλιν!

και έξεχσε τη μεγάλη συμφορά που την περιμένε. Και άκουσε, άκουσε άόρταγα τόν παππού με τήν τρεμουλιαστή φωνή του και άκουσε το παραμύθι τού θλιβερό, που αύριο, αλλοίμονο, θα ταίριαζε σ' αυτή. Σε μία στιγμή που κουράστηκε, τó κεφαλάκι της έγειρε πονιμένο και ό ύπνος ό ήσυχος τὰ βλέφαρα της έκλεισε. Τό παραμύθι ξεψύχησε στά χείλη του παππού μ' ένα θερμό δάκρυ. Κι ή φωτιά στο τζάκι σόπασε και ή μητέρα χαροπάλευε άκόμα.

Αυτό τó βράδι δυό στοιχειά θριαμβεύσανε. Έξω, ό άγέρας και μέσα, ό Χάρος. Φτωχή, άμοιρη παιδούλα, αύριο θα ξυπνήσεις όρφανή

Αύτο τó βράδι δυό στοιχειά θριαμβεύσανε. Έξω, ό άγέρας και μέσα, ό Χάρος. Φτωχή, άμοιρη παιδούλα, αύριο θα ξυπνήσεις όρφανή

Αύτο τó βράδι δυό στοιχειά θριαμβεύσανε. Έξω, ό άγέρας και μέσα, ό Χάρος. Φτωχή, άμοιρη παιδούλα, αύριο θα ξυπνήσεις όρφανή

Αύτο τó βράδι δυό στοιχειά θριαμβεύσανε. Έξω, ό άγέρας και μέσα, ό Χάρος. Φτωχή, άμοιρη παιδούλα, αύριο θα ξυπνήσεις όρφανή

Αύτο τó βράδι δυό στοιχειά θριαμβεύσανε. Έξω, ό άγέρας και μέσα, ό Χάρος. Φτωχή, άμοιρη παιδούλα, αύριο θα ξυπνήσεις όρφανή

Αύτο τó βράδι δυό στοιχειά θριαμβεύσανε. Έξω, ό άγέρας και μέσα, ό Χάρος. Φτωχή, άμοιρη παιδούλα, αύριο θα ξυπνήσεις όρφανή

Αύτο τó βράδι δυό στοιχειά θριαμβεύσανε. Έξω, ό άγέρας και μέσα, ό Χάρος. Φτωχή, άμοιρη παιδούλα, αύριο θα ξυπνήσεις όρφανή

Αύτο τó βράδι δυό στοιχειά θριαμβεύσανε. Έξω, ό άγέρας και μέσα, ό Χάρος. Φτωχή, άμοιρη παιδούλα, αύριο θα ξυπνήσεις όρφανή

Αύτο τó βράδι δυό στοιχειά θριαμβεύσανε. Έξω, ό άγέρας και μέσα, ό Χάρος. Φτωχή, άμοιρη παιδούλα, αύριο θα ξυπνήσεις όρφανή

Αύτο τó βράδι δυό στοιχειά θριαμβεύσανε. Έξω, ό άγέρας και μέσα, ό Χάρος. Φτωχή, άμοιρη παιδούλα, αύριο θα ξυπνήσεις όρφανή

Αύτο τó βράδι δυό στοιχειά θριαμβεύσανε. Έξω, ό άγέρας και μέσα, ό Χάρος. Φτωχή, άμοιρη παιδούλα, αύριο θα ξυπνήσεις όρφανή

Αύτο τó βράδι δυό στοιχειά θριαμβεύσανε. Έξω, ό άγέρας και μέσα, ό Χάρος. Φτωχή, άμοιρη παιδούλα, αύριο θα ξυπνήσεις όρφανή

Αύτο τó βράδι δυό στοιχειά θριαμβεύσανε. Έξω, ό άγέρας και μέσα, ό Χάρος. Φτωχή, άμοιρη παιδούλα, αύριο θα ξυπνήσεις όρφανή

Ευχάριστο καλοκαίρι
Θά περάσετε διαβάζοντας
Τόμους τής «Διαπλάσεως».

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ",
Αθήναι, 38 Ευριπίδου
τὴν 8 'Ιουλίου 1924

ΕΙΜΑΙ πολύ ευχαριστημένη από τούς βαθμούς που πήραν και φέτος οι φίλοι μου. Έχω Διαπλάσπουλα στο Πανεπιστήμιο, στο Πολυτεχνείο, στα Ώδεια, στις Έξνες Σχολές, στα Γυμνάσια και σ' όλα εν γένει τα Σχολεία, ανώτερα και κατώτερα, δημόσια και ιδιωτικά. Έλοιπόν, παντού, τὰ Διαπλάσπουλα διακόλινθκαν και φέτος όπως πάντα. Πήραν τούς καλύτερους βαθμούς και πολλά τούς πρώτους τής τάξης τους.

Αλλά ήλθαν πρώτα, Έλληνόπουλα αυτά, άνάμεσα σ' όλα τὰ Ξένα παιδιά που φοιτούν στα Ξένα τους σχολεία. Από παντού μου άναγγέλλουν αυτός τούς θριζμούς, που με κάνουν τόσο περήφανη Μητέρα. Έχω καλά παιδιά, τελείως! Κι' έκείνο που παρατηρώ με ιδιαίτερη χαρά είναι, ότι περισσότερο διατρέπουν στο σχολείο τὰ παιδιά που διατρέπουν και στον κύκλο μας. Πού θά πη, ότι ή άγάπη στη διάπλαση διαναμώνει και τήν άνάπη στα μαθήματα, ότι τó ένα δέν άμφοδίξει τó άλλο, όπως προφασίζονται περικοί, και ότι τó παιδί που άγχιπχ κι τὰ δυό, βρίσκει καιρό και γιά τὰ δυό.

Ο νέος συνεργάτης μου κ. Γιάννης Καμαρινάκης, — χθισινό Διαπλάσπουλο κι' αυτός με τó ψευδώνυμο Καλαματιανό Δουλοῦδι, — μου γράφει ότι: σ' ένα λογοτεχνικό περιοδικό που βγαίνει εδώ, στο τελευταίο τεῦχος, είδε με τήν υπογραφή Ναστολέων Λαπαθιώτη τήν «Αδ'ή» τού Όψιμου Κρίνου, δηλαδή τó ποιηματάκι έκείνο που είχε στείλῃ μ' αυτό τó ψευδώνυμο στον ποιητικό Διαγωνισμό τού 1922 και δημοσιεύθηκε τέτος με τ' Αποτελέσματα γιά μνημόσυνο τού άπεθανόντος ποιητή». Και μ' έρωτά τί συμβαίνει. Κι' άλλος φίλος μου τó ειδαν και μου έκχαν τήν ίντι έρώτηση: Πώς δηλαδή ό παλιός μου συνεργάτης κ. Ν. Λαπαθιώτης πήρε ποίημά Ξένο, βραβευμένο σε Διαγωνισμό μου, και τó δημοσίευσε άλλοι με τδνομά του; Πρέπει λοιπόν, γι' άγάπη τού κ. Λαπαθιώτη, να φανερώω όλη τήν αλήθεια: Ο Όψιμος Κρίνος, ό συνδρομητής μου που τόσο διακρίνεται τὰ τελευταία χρόνια και πήρε τόσα βραβεία, ήταν... ό κ. Λαπαθιώτης ό ίδιος. Αύτός τόν έκλεισε, με όνομα τάχα Πλάτων Χαριτίδης, με πατρίδα τήν Κύπρο, με διεύθυνση, γιά τὰ λαλαγία τού φύλλο, εδώ στο σπίτι του, και με ψευδώνυμο Όψιμος Κρίνος. Έπειτα τόν... πέθανε. Δικαιώμα τού δέν ήταν, άφού τόν είχε πλάσει; Μού έρχεψε δηλαδή ότι ό Πλάτων Χαριτίδης δέν ήτοχε πιά στη ζωή. Τό άνήγγειλα, έδημοσίευσα και τó ποίημά του γιά μνημόσυνο κι' έτσι... πήρε τέλος τó παιγνίδι που έπαιζε ό ποιητής κ. Λαπαθιώτης, θυμωμένος μ' αυτό τὰ καλὰ του

Ελάβα, Πατριανό Διαβολάκι, κι' έστειλα ό,τι έξήτησες. Τι ένοστής άν μπορέσς «να συνεργασθής στις λύσεις και μ' άλλα παιδιά;» Νά λύνετς μαζί τις Άσκήσεις και να στέλνετς τις λύσεις μαζί σάν ένας; Ή κίτς συνεργάτης χωριστά τις λύσεις τής συνεργασίας; Ούτε τó πρώτο ήταν σκόπιμο, — γι'αίτι πώ: θά μοιραζόσσετς τὰ βραβεία;—ούτ' ό δεύτερο. Μπορείς βέβαια να βοηθήσας στις λύσεις από άλλον ή κι' από άλλους. Αλλά πρέπει να τις στέλνετς μόνος σου.

Η Νασταλιούσα Συμμετοπούλα μου γράφει: «Σήμερα έχω και μετ' μεγάλη ευτυχία. Έβρεις γι'αίτι; Χτές τó βράδι πήγα με τούς αδελφούς μου στο θέατρο Κυβέλης που έπαιζες τή «Γυναικία και τó Νεοῦσπαστο». Σε κάποιο λοιπόν διάλειμμα, άκούω από πίσω μου: «Νά ό κ. Ξενόπουλος!» Γιεζέω και βλέπω τόν κ. Φαίδων. Γι' αυτό είμαι ευτυχής. Τόν είδα πολύ, με πάρα πολύ κινετ' μου, να στέκεται και να συζητά με άλλους κυρίους... Μά κι' έκείνος θά ήταν ευτυχής άν ή Νασταλιούσα Συμμετοπούλα, ή άν σηκωνόσσαν καλύτερα να τού τó πήε ίού και να μιλήσσε λίγο και στο διάλειμμα, όπως πολλές φορές τού συνέβη με Διαπλάσπουλα στο θέατρο.

Πολύ μ' ευχαρίστησε τó γράμμα σου, Έμμα, σ'ήλ Κοντζαλέρη κι' έπλινω πώς όταν ήσυχάζες άπ'αυτές τις φροντίδες, —που τις λές «σχολία»— αλλά τὰ σχολία είναι άλλο πράγμα, —θά πάρης ψευδώνυμο και θά μού γράφης συχνότερα. Έπλινω άκόμη ότι τήν Άμερικη που θά πας, θά με συστήσης και σε άλλα έκεί Έλληνόπουλα, άφού τόσο μάγατζες.

Ναι, Σάν Ζαίν, θυμώμαι πολύ κατὰ τή μαμμά σου, που ήταν φίλη μου τότε με τó ψευδώνυμο Φιδέ

διαπλάσεως χρόνια και ξανακινώμενος γιά λίγο παιδί. Αυτή είναι όλη ή αλήθεια που κι' έγω τώρα τελευταία τήν έμαθα (γιατί πρώτα έπείσσευ πώς ό Πλάτων Χαριτίδης=Όψιμος Κρίνος ήτοχε πραγματικός). Κι' έτσι έξηγοῦνται και τὰ όσα άκούω από τόν άνοπαρό μου, είναι όσα τού κ. Λαπαθιώτη τού ίδιου. Έπομένως έχει κάθε δικαίωμα να τὰ δημοσιεύ και με τδνομά του.

Ελάβα, Πατριανό Διαβολάκι, κι' έστειλα ό,τι έξήτησες. Τι ένοστής άν μπορέσς «να συνεργασθής στις λύσεις και μ' άλλα παιδιά;» Νά λύνετς μαζί τις Άσκήσεις και να στέλνετς τις λύσεις μαζί σάν ένας; Ή κίτς συνεργάτης χωριστά τις λύσεις τής συνεργασίας; Ούτε τó πρώτο ήταν σκόπιμο, — γι'αίτι πώ: θά μοιραζόσσετς τὰ βραβεία;—ούτ' ό δεύτερο. Μπορείς βέβαια να βοηθήσας στις λύσεις από άλλον ή κι' από άλλους. Αλλά πρέπει να τις στέλνετς μόνος σου.

Η Νασταλιούσα Συμμετοπούλα μου γράφει: «Σήμερα έχω και μετ' μεγάλη ευτυχία. Έβρεις γι'αίτι; Χτές τó βράδι πήγα με τούς αδελφούς μου στο θέατρο Κυβέλης που έπαιζες τή «Γυναικία και τó Νεοῦσπαστο». Σε κάποιο λοιπόν διάλειμμα, άκούω από πίσω μου: «Νά ό κ. Ξενόπουλος!» Γιεζέω και βλέπω τόν κ. Φαίδων. Γι' αυτό είμαι ευτυχής. Τόν είδα πολύ, με πάρα πολύ κινετ' μου, να στέκεται και να συζητά με άλλους κυρίους... Μά κι' έκείνος θά ήταν ευτυχής άν ή Νασταλιούσα Συμμετοπούλα, ή άν σηκωνόσσαν καλύτερα να τού τó πήε ίού και να μιλήσσε λίγο και στο διάλειμμα, όπως πολλές φορές τού συνέβη με Διαπλάσπουλα στο θέατρο.

Πολύ μ' ευχαρίστησε τó γράμμα σου, Έμμα, σ'ήλ Κοντζαλέρη κι' έπλινω πώς όταν ήσυχάζες άπ'αυτές τις φροντίδες, —που τις λές «σχολία»— αλλά τὰ σχολία είναι άλλο πράγμα, —θά πάρης ψευδώνυμο και θά μού γράφης συχνότερα. Έπλινω άκόμη ότι τήν Άμερικη που θά πας, θά με συστήσης και σε άλλα έκεί Έλληνόπουλα, άφού τόσο μάγατζες.

Ναι, Σάν Ζαίν, θυμώμαι πολύ κατὰ τή μαμμά σου, που ήταν φίλη μου τότε με τó ψευδώνυμο Φιδέ

Ναι, Σάν Ζαίν, θυμώμαι πολύ κατὰ τή μαμμά σου, που ήταν φίλη μου τότε με τó ψευδώνυμο Φιδέ

Ναι, Σάν Ζαίν, θυμώμαι πολύ κατὰ τή μαμμά σου, που ήταν φίλη μου τότε με τó ψευδώνυμο Φιδέ

λέξημος Τονών. Κι' όχι μόνο μαμμάδες είναι σήμερα οι παλιές μου συνδρομητρίδες. Αλλά και γι'αίτι, σαν έκείνη που, καθώς σας διγγήθηκε κ. Φαίδων, μού έφερε σέτος τó έγγραφό της... Κι' όλοι όσοι διακρίνονται σήμερα στην κοινωνία, στην Έπιστήμη, στα Γράμματα, παντού, άντρες και γυναίκες, παιδιά μου ήταν πριν, όπως λέει, κι' από τὰ σημερινά παιδιά μου παλι θά βονδν κι' οι άδριχνό! διαπρεπείς. Γι' αυτό κι' ό κ. Γιάννης Χιδιρόγλου, ό χθεσινός μας Άρης, άν κι' είδε ως τώρα τδνομά του σε τόσα άλλα περιοδικά κι' έφημερίδες, μόνο σάν τού είτς και σε μένα, κάτω από ένα του διγγήμη, συγγινήθηκε. Και μού γράφει: «Έβλινω από ύπερβολής βλέποντας τδνομά μου σε σελίδες, που άνέδειξαν τούς καλύτερους λογοτέχνες μας!»

Μάλιστα, Ζιζάνιο των Πατρών, και τή δική σου μαμμά, τήν παλιή μου φίλη Κόκκινη Γραβάδα, τή θυμώμαι πολύ κατὰ. Χάρω πολύ γιά τή γυναιμία σου, σ' εύχαριστώ γιά τὰ καλὰ λόγια κι' έπλινω τώ τώρα να μού γράφης συχνά. Αδίκημα χρόνων! ό, βέβαια πώς είσαι άνεκτά μεγάλος γιά να λάβνής μερος εις τούς Διαγωνισμούς μου και σ' όλα.

Σε συγγαίρω, Άλκηστις, γιά τούς βαθμούς και περιμένω να περάσουν κι' αυτά τὰ δυό χρονάκια γιά να σ' αποσπώτς έλαιοδιόλου σε μένα. Γιά τó ζήτημα που μού γράφεις, νομίζω πως δέν έχεις δίκιο. Δέν θά είναι καθόλου «έχρηστα» τὰ παιδικά σου ποιήματα, άν πραγματικά καταρβώσσης να γράφης μετ'ά όρατ' ποιήματα γιά παιδιά. Κόι πρώτα-πρώτα, πέντ' έξη τó χρόνο, άμ μπορέης να δημοσιεύης τή Σελδα μου. Κι' έπειτα, καθόλου άπθωαν να γίνης και συνεργάτριά μου, όπως τόσος και τόσος που άόρισαν από αυτή τή Σελδα. Καταγίνω λοιπόν, άν σου άρέση, και μ' ή σε μέλη. Φτάνει να επιτύχης.

Αυτά, Δάδια, είναι από τὰ λεγόμενα «κατά συνθήκην ψεύδη», από τὰ ψευματ'ία έκείνα που λέμε ό ένας στον άλλον από ευγένεια, από φιλοφροσύνη, από καλούςνη. Αδύνατο να τ'αποφύγης κανείς όταν έχ' σπέν κόσμο, όπς να λέη σ' όλους και γιά όλα τ'ν αλήθεια. Μία φορά, λέει, τó δοκίμασε ένας και τόν έκλεισαν στο Φρενοκομείο γιά τρελό—Πά τó άλλο, τί να σου πώ; Ίσως είναι κι' άκόμη μεγαλύτερα παιδιά. Γιά ξαναδιδύσσετς το και τού χρόνου...

Όραίως επιδοτάς μου έστειλαν αυτήν τήν έδωμάδα κι' οι έξής: Θάλασσα, Άρτανάν, Πιερή Σκλαβιά, Μιόδα, Κατέλια, Τωσφιόνα, Μαρία Άντονανέττα, Μιρόδς Τυμπασιτής, Ευνοστούλι, Κόκκινος Κρίνος, Τόξον τού Φοίβου και Βάγγε. — Έξέλεσα τας παραγγέλιας των, τού εύχαριστώ όλους γιά τὰ καλὰ των λόγια και τούς συγγαίρω γιά τὰ άριστα κτλ.

Και τού Άρσκειου τὰ Βραβεία συνδρομητρίδες μου τὰ πήραν και φέτος: ή Σοφία Ν. Φιλάτου τó

Ράλλειον κι' ή Άννα Α. Νάκου τó Μποτάσιον. Πόσο υπερφανεύομαι! Θά έδημοσίευσ' μέλιστα και τις εικόνας των καλών μου φίλων που μ' έτίμησαν, άν ήθελαν να μού στείλουν τις φωτογραφίες τους.

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Έλαβα κάμποσα κομμάτια κι' άόχισα να τὰ διαβίξω. Αλλά θά μιλήσω γι' αυτά στο έπόμενο, γι'αίτι βία δέν είναι και σήμερα δέν έχω τόν άπαιτούμενο χώρο.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Οδέν ψευδώνυμον έγκρίνεται ή άνανεύεται, άν δέν συνοδεύεται από τού δικαιώματος ό. 5.—Τά έγκρινόμενα ή άνανεύόμενα ισχύουν μέχρι τής 30 Νοεμβρίου 1924. Όσα συνοδεύονται από Α, άνήκουν εις άγόρα και όσα από Κ, εις κοστήσια.

Νέα Ψευδώνυμα: Φαλάρα, ά. (ΒΑ). Ύπομνητική. κ. (!). Άσχο Κουσιλάκι, ά. (!!!). Μοσαιομένος Βασιλίας, ά. (ΦΚ). Ποίηδος τής Φανλουρατίας, ά. (ΕΑ). Πολύσημος, ά. (ΔΣ). Όμοιοπαθής, ά. (ΒΑ). Αύγη, κ. (ΕΚ). Άντατος, ά. (ΑΤ). Έβρος, ά. (ΠΤ). Τρελή Γυναισιόπαις, κ. (Περίδρ.). Άνανεύσεις Ψευδωνύμων: Άδρα Άπριλίου, κ. Άίας, ά.

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Μ. Μ. επιθυμούν να ανταλλάξουν: 21) ή Διάνα με Ζερμαίν, Ποντί της Καταγίδος, Ναυαγίου τής Κυνθίας.

Η Διάπλασις άσπάζεται τούς φίλους της: Άντιγόνη (δέν άμφέδλζα ότι και φέτος θά με βγάτς άποπροπόσην θερμά συγχαρητήρια και τώρα περιμένω να μού γράφης συχνά) Ναστολέων (έχει κίτς εύχρηστώ πολύ) Έλεύθερο Πουλί (εύχριστώ πολύ γιά τó έσοπ' όμμα και πεινιμένο τήν όραία σ'ή φωτογραφία) Κώσταν Δυναρεδόπουλον (ό κ. Φαίδων σ' εύχαριστώ πολύ διτ τις προσθήκες αυτές στα περί Άναγραμματοσφ' κάποτε τὰς γ'οσιμοποίητ') Μέγαν Νασταλινόν (θά είδες βέβαια τó ψευδώνυμό σου στο προηγούμενο γράμμα πολύ γιά όσα μού γράφεις) Φεγγαρόν (καλλίον άργά παρά ποτ' γράφς μου τώρα πιά συχνά, να τ'αποφύγης και να μάποζημιώσς) Δούκιον τού Άντισχ (μυθόφες τó αίμα, κατεργαρόύλα!... έννοια σου όμως και δέν θά τó πίντσα ως τó τέλος) έού να μ'ήν προσβιθώτς;) Άναστ. Παπαδόπουλον (κι' έγω σε εύχαριστώ γιά τὰ καλὰ λόγια) Θαλασσινάτορα (δέν στέλνεται, έτσι «Μαγική: Εικόνας» δ'άχονται κι' α' ές σ'έ άναγινωσθ' Άκνήσων) Μεγάλην Έλλάδα (στο έχόμενο θά τὰ ποδύς) Κόμητα Φοίνικα (παρασπινά) Σεμύραμν και Μανεδονοσπών (όχι, κι' έγω δέν πιστεύω να σας παρεγγήγησαν) Εύφηρη Παίδα (μ' αυτό τó ζήτημα είναι άπλούστατο: από τή σύγχρονη Έλληνική, βεβαιότατα ή Γαλλική Δογοτεχία είναι άνώτερη από τήν αρχαία όμς βεβαιότατα είναι κατώτερη) Φοίβον (έστειλα όπόλοιτο στη διαθεσή σας ό. 1,60) Μυστηριώδη Ίντιτα (ό,

τὸ ξέρω πῶς ἔν γράφουν στὸν τοί-
χο μόνο τὰ δικὰ τους ψευδώνυμα,
ἀλλὰ καὶ ἄλλων ὥστε μὴν ἀνη-
συχῆς.) **Μικρὸν Βοσκόν** (γράφε
μου ποιά φύλλα θέλεις, στείλε μα-
ζὶ καὶ τὸ ἀντίτιμο, καὶ θὰ τὰ λά-
βης.) **Βασ. Τριανταφυλλ.** (ὅχι, ἀφοῦ
τὸ λέει ὁ Ὁδηγός.) **Γελασίαν** (δὲν
ἐλάβατε γιατί δὲν ἐστειλες.) **Μ. Ρ.**
Σ. (ποῖος εἶσαι; σὲ ἀνώνυμα δὲν
ἀπαντῶ.) **Τουτούλα** (ῥαῖο, ἀλλὰ
ποιά εἶσαι; τέτοιο ψευδώνυμο δὲν
ἐνέκρινα ποτέ.) **Ἀραπάκι** (εὐχα-
ρίστης, περὶ μὲν.) **Ὀνηρόν** (χαί-
ρω πολὺ μ' ἄλλο σου γράμμα πε-
ριμὲν καὶ περισσότερον.) **Συμύρη**
(πῶς τοῦ σὺ, γιατί ἐγὼ δὲν τὸν
βλέπω, οὕτε ξέρω τὴ διεύθυνσή
του.) **Καπετὰν Γιάννη** (ἡ σιωπή
σου πολὺ δικαιολογημένη) χαίρω
ποὺ ἡ ἀδελφούλα σου ἔγινε καλὰ
καὶ σὲ συγχαίρω γιὰ τὸν τίτλο τοῦ
τελειοφοίτου καὶ εἰς ἀνώτερα.)
Γριφοφτιάστη (τέτοιο τετράδιο
δὲν ἐλαβὶ ῥαῖο τὸ γράμμα σου.)
Πίστις Πατρίς (ἐστειλε καί.) **Ἀ-**
μιζόνα (καλὸ ταξίδι.) **Φώτω Φα-**
κίρη (ἐλάδω, εὐχαρίστη.) **Αἰγυ-**
πτιώτην, **Βωρὸν** κτλ. κτλ.
Προσφυγικὸν Πόθον, **Σκλα-**
βωμένην Ἰαβρον (ἐστειλε.)
Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἐλάβα μετὰ
τὴν 7 'Ιουλίου θάπαντήσω στὸ ἐρ-
χόμενο.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

[ΣΥΝΕΧΕΙΑ τοῦ 215ου Διαγωνισμοῦ.
Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι 12 Σεπτεμβρίου].

460. Δεξιόγραφος
Σύνδεσμον μὲ βασιλέα
Βαβυλωνιον ἐνώσεις
Καὶ γνωστὸς καὶ συγγραφέα
Σύγχρονον μᾶς φανερώσεις.
Λεπτὴ Μαργαρίτα

461. Συλλαβογράφοι
Ὡ, τὸ καίμενο τὸ παιδάκι
Ποὺ κάθεται στὸ τραπέζι
Κι' ἐμὲ λαχάρια τὴν προσμένει
Νάρθηξ ἀπ' τὸ φούρνον εὐωδιασμένη!
Μὰ ἐγὼ δυὸ σύμφωνα ἀρπάξω
Κι' ἀμέσως τοῦ τὴν παρουσιαζώ.
Κορυφή τοῦ Ὀλύμπου

462. Μεταγραμματισμός
Ὅμικρον ἂν τοῦ ἀραιρέσης
Κι' ἓνα γιώτα ἂν τοῦ προσθέσης,
Ἀπὸ φοβεροῦ ἐρπετοῦ,
Παλαιὸν θὰ ἴδῃς σοφόν.
Πόνου Δάνου

463. Παναγινύμα
Ἀρθρο καὶ σύνδεσμο
Ἄν, λῦτα, ἐνώσεις,
Ἀρχαῖον ἥρωα
Θα φανερώσεις.
Τὸν ἀναγραμματίζεις;
Ἀμέσως μίαν ἡπειρο
Κοντὰ μας σχηματίζεις.
Καί, μὲ τὸν ἴδιο τρόπο,
Θεότητα μεγάλη
Ποὺ βάζει οὐρά, κεφάλι
Κι' ἀποόστα προβάλλει
Πανένδοξος ῥωμαῖος
Μεγάλος καὶ ὠραίος.
Μαρίτσα Σ. Βασιλόγλου

464. Ψαροκόκκαλο
* * * * *
* * * * *
* * * * *
* * * * *
* * * * *

Νάντικατασταθοῦν οἱ ἀστερί-
σκοι διὰ γραμμάτων ὥστε ἰσχυ-
ρυνώσκωνται κατὰ σειράν: πτη-
νὸν ἀρπακτικόν, νῆσος τοῦ Αἰ-
γαίου, γεωγραφικὸς ὅρος, μία
τῶν Κυκλάδων, μία τῶν Δωδεκα-
νήσων, φυτὸν ἀρωματώδες, ὅπου
κὼν ἐργαλεῖον, ἐντομον.

Φουρτουνασμός Ὁκεανός
465. Κρυπτογραφικόν
123456728 = Γάλλος κλασσικὸς
2754628 = Λατίνος κλασσικὸς
35728 = Πτηνός.
45758 = Πόλις.
562328 = Ἀρχαῖος θεός.
6515 = Νῆσος.
7265 = Δένδρον.
828 = Ἀντωνιμία.

Ἐπιταφίος Ριζοπάσης
466. Ἀριθμητικὴ διὰ Δέξων
Ἐπίθετον τῆς Θεοτόκου—ἄλλο
ἐπίθετον—ἀρχαῖος θεός + (μετα-
φωλογικόν—κτητικόν =) ῥήμα
+ (Κένταυρος—βεβαιωτικόν =)
κτητικόν.

Ἀδύρισμα ὑπολοιπῶν: Θιγα-
τη τοῦ Κέρκροπος.

Πανταχοῦ Παθῶν
467. Ἀκροστιχὶς ἐξ Ἀντιθέτων
Τάρχηκα τῶν ἀντιθέτων τῶν
κάτωθι λέξεων ἀποτελοῦν Μοῦ-
σαν:

Ὡθῶ, κρατῶ, μισῶ, περιφρονῶ,
ἄλφα.

Χρυσομαλλοῦσα τῶν Σφαιρῶν
468. Φωνηεντόλοιπον
γεφ—σνδρμες—στ—δπλς
Ἐλεύθερο Πουλί

469. Γρίφος.
Τ Κ λ' :: θο θο
Κ Λ λ' :: θο γῆν θο
Μεγάλῃ Ἑλλάς

Διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς
470. Étoile
* * * * *
* * * * *
* * * * *
* * * * *
* * * * *
* * * * *
* * * * *
* * * * *

471. Sans Voyelles
u—ieai—*—e—aa—eu
Ἀλίκη Γ. Κανάκη

ΑΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευμ. Ἀσκήσ. τοῦ φύλ. 18

239. Ἐκατοχειρες (ἐκατὸν
χειρες).—240. Πηγὴ (πῆ, γῆ).—
241. Ρῆνος—θρήνος.—242. Ἡλίας
—Ἰλιάς.

242. ΚΥΜΑ (μικρὰ ΜΥΚάλη...)
ΥΔΩΡ (ἩΡΩ ΔΥνωμιν....)
ΜΩΡΑ (ΠΑΡΩΜεν....)
ΑΡΑΨ (ΨΑΡας....)

244. ΜΑΚΕΔΟΝΙΑ (Ἀδανα,
Κίνα, ἔννοιαι, δέμα, ὄνομα, Νι-
καία, Ἰκόνιον).—245. Μετάξι
τάξῃ...—246. ΚΙΡΚΗ-ΔΑ-Ι-ΟΞ
(Κλαρκος, Ἰανός, Ρίον, ΚΟγγον,
ΗΣιόνη).—247. Γεῶ δ' ὁ μωρός
κᾶν τι μὴ γελῶν ῆ.—248. Ὁ
Δημοσθίνης ἦτο ῥήτωρ. (ὦδ' ἡ μ'
ο, σὺ' ἐν εἰς, ἦτορ ἦτορ.)

249. FORFAIT 250. MAR-
L R NE (AMé-
A I lie, Marie,
N O Arlequin,
D E âNe, L É-
ELEMENT on.)

ΤΟΜΟΙ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΗΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

Τῆς Α' Περιόδου (1879—1893)
ἀπὸ τοὺς ἐκδοθέντας 24 τόμους
ὑπάρχουν ἀκόμη μόνον οἱ ἐξῆς
ἑξή: 7ος, 12ος, 14ος, 18ος,
19ος, καὶ 20ός. Ἐκαστος τόμος
δρ. 15, ταχυδρομικῶς δὲ ἀποστελ-
λόμενος δραχ. 16 διὰ τὸ Ἐσωτε-
ρικόν καὶ δραχ. 20 διὰ τὸ Ἐξω-
τερικόν.

Τῆς Β' Περιόδου (1894—1923)
ὑπάρχουν ὅλοι οἱ ἐκδοθέντες τό-
μοι, 30 ἐν ὅλῳ. Ἐκαστος τόμος
ἄρραφος, δρ. 47 καὶ ραμμένος
δρ. 50. Ταχυδρομικὰ τέλη ἐκά-
στου τόμου προσθετὰ εἰς τὰς
ἀνω τιμὰς: Διὰ τὸ Ἐσωτερικόν
δραχ. 2 ὁ ἄρραφος καὶ δρ. 5 ὁ
ραμμένος, διὰ δὲ τὸ Ἐξωτερικόν
δρ. 12,—εἴτε ἄρραφος, εἴτε ραμ-
μένος.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Διὰ 1 ἕως 10 τὸ πολὺ λέξεις μὲ
ἀπλὰ στοιχεῖα δρ. 4, τὸ ἐλάχιστον τι-
μημα. Πέραν τῶν 10 λέξεων 40
λεπτά ἡ λέξις, μὲ πλῆγμα δὲ στοιχεῖα
λεπ. 50 καὶ μὲ κεφαλαία λεπ. 70
Ἡ χωριστὸς στίχος δεκαμῆς 2.
Ἡ προπληρωμὴ εἶναι ἀπαραίτητη.

(ΚΑ'—929)
ΑΛΗΘΑΓΡΑΦΩ καὶ ἀνταλλάσσω καρ-
ποσταλ μὲ τὰ πιδ μεγάλα Διαπλά-
σπουλα καὶ Διαπλασοπούλες.—Ἄννιν,
Μίσις, Χρηστάκη, ἐπαναλαμβάνουμε τὴν
ἀνταλλάγη;—ΔΙΕΥΘΥΝΗ: Γιάννη Ν.
Δάμπαση, Τελειοφοίτου Γυμνασίου, Ἀν-
δρον.

ΚΑΠΕΤΑΝ ΓΙΑΝΝΗΣ
(ΚΑ'—923)
Τίνα, πῶς περνᾷς στὸ ταξίδι; γιατί
δὲν μοῦ γράφεις; Χρόνια πολλά.
Βάτος

(ΚΑ'—924)
ΚΥΚΛΩΣ, σίγησον σὲ πείραξε ἡ ἔσση!
—Αἰαίκα παλληκαροῦ, ἀπὸ ποῦ ἐσ-
φύτρωσες;—ΡΟΚΑΜΒΟΛ, καλὸς ἦλθες
μὲ τίς διαταγὰς σου! Ἀούα!

ΠΑΓΚΟΣΜΙΟ ΟΝΕΙΡΟ
(ΚΑ'—925)

Διαγωνισμὸς ἐκτός: (Πρότασις Μέρ-
φιδος) «Ποῖο φανητὸ σὰς ἀρέσει»;
Ἀπάντησον τετράστιχο. Συμμετοχὴ 50
λεπτά. Προθεσμία διηνεκῆ. Στ. Καλο-
γλοπούλου, π. γ. Ἀθήνας διὰ:
«Περίδρομος»

(ΚΑ'—926)
Κωνσταντίνε Παλαιολόγε, Ἀλογόμυγα,
σὰς θεωρῶ ἀναέτους νὰ ἀνακα-
λύψετε.
ΕΛΛΑΔΑ ΤΟΥ ΒΥΡΩΝΟΣ

(ΚΑ'—927)

**Προκηρύσσουμε διαγωνισμὸν ἀγρα-
φῶν καρτῶν ἕως τῆς 15 Ἀυγούστου.**
Οἱ καλύτερες θὰ βραβεύωνται μὲ ὁ-
μοῖα βιβλία. Στείλετε στὴ Δοχ.: Πά-
σαλιὰ—Ζακελίν, Πέτρος (Μυτιλήνη)—
Συμύρη, Μαργαρίτα, Τριανταφυλλένια,
Ρίτα, Γιάννα, Χαλκικοπούλου, νὰ
περιμένουμε;—Ζακελίν, Πασσαλιὰ

(ΚΑ'—928)
Πανόπτης Ὁδυσσεύς, δέχεσαι συμμη-
χίαν μαζί μου;
Πρόεδρος τῆς Φαυλοκρατίας

(ΚΑ'—929)
Κόρη Φοῖνη, ἂν ἐπιμένῃς ἐνί λέγο-
μαι θαύσθη, στοιχηματίζω 100 δραχ-
μὰς, εἰδ' ἄλλως ἀερολογεῖς καὶ εἶσαι
ἀνάετος λόγου. Σοῦ δίνω προθεσμίαν
ἕως τὸ 35 φύλλο. Ἐγὼ δὲν στοιχηματίζω
γιὰ τὴν ἀνακάλυψή σου ἕως τότε, θὰ
σὲ κηρύξω ἡττημένην.

ΜΑΥΡΟΣ ΙΠΠΟΤΗΣ
(ΚΑ'—930)
Τριανταφυλλένιο Μπουρνέτι, δὲν ἐλαβα
τιμολόγιό σου ἀπάντησιν στὸ δικό
μου. Νὰ γράψῃς στὸ ταχυδρομείο;
Ἀπαντήστε μου σὰς παρακαλῶ.

ΠΟΥΛΙ ΤΗΣ ΚΑΤΑΓΙΓΔΟΣ
(ΚΑ'—931)
Υποθυμίζω σ' ὅλους καὶ ὅλες τοὺς
Διαγωνισμοὺς μου (ΚΑ'—582) ποὺ
ἀναβάλλονται γιὰ ἓνα μῆνα.

ΠΑΝΟΣ ΚΕΙΜΑΡΡΙΩΤΗΣ

(ΚΑ'—932)
ΣΥΛΛΟΓΟΣ Ἡ ΟΜΟΝΟΙΑ.
Ἀποτέλεσμα Διαγωνισμοῦ c, p. 1)
Αἶων, 2) Κισσός, 3) Πόνου Δάνου.
Λοιποὶ ἀνυπονοῦνται.
Ἐπεὶ ἡμεῖς, εἶσαι μικρὴ νὰ ἀνα-
καλύψῃς τὸν Πρόεδρόν μας.—Βουρ-
εῖ, τί κάνεις; πρῶστικα.—Προσεχὲς νέος
ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ.
Δεχόμεθα συμμαχίας καὶ πολέμους.
Ζητοῦνται ἀντιπρωτοποιοὶ ἐξωτερικοῦ,
Δίσις: Α. Βουγιούκας (Σύλλογον). π. γ.
Καλάμας.

(ΚΑ'—933)
Μοναίη, στὸ Μικρὸ Πιανίστα πρὲ-
σαι... τὸ Ἀριστεῖον τὸν ἀποκαλύ-
ψαν. Τί λές, Μικρὸ Πιανίστα, βάζουμε
κατὰ κανένα χιλιάρικο;—Τσακίνα

(ΚΑ'—934)
ΜΑΓΚΑ, ΑΛΛΗΝΗ, εὐχαριστῶ γιὰ τὴν
συμβουλὴν.—ΣΚΕΡΤΣΟΖΙΚΟ ΧΑΝΟΥΜΑΚΙ
(ΚΑ'—935)
Αντιλόπη, τί γίνεσαι; Ἀήττητος Ἑλ-
λάς, πῶς τὰ περνᾷς στὴν Ἀθήνα;
Ἀνακία, πῶς πᾶν τὰ μπάνια.

ΣΑΝΤΟΥΤΣΑ
(ΚΑ'—936)
Διὰ τοὺς ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΥΛΛΕΚΤΑΣ δια-
θέτω διάφορα γραμματόσημα, ἰδίως
Ἑλληνικὰ μεγάλης κεφαλῆς Ἑρμοῦ,
Τουρκίας τοῦ 1916 καὶ μίαν σειρὰν κα-
τοχῆς Μυτιλήνης. Δι' ἰδιαιτέραν συμ-
φωνίαν ἀπευθύνθητε: ΤΑΚΗΝ ΑΝΤΩ-
ΝΙΟΥ, Ταρλάν Μυτιλήνην (Ἑλλάς).

(ΚΑ'—937)
Διαγωνισμὸς καρτῶν (ἀγράφων). Βρα-
βεῖα 3, Προθεσμία διηνεκῆς, συμμε-
τοχὴ 50 λεπ. Δίσις: Ἀδύογλου, Ματθῆ
Ρωμανοῦ 4 Θεσ/νίκην διὰ:—Ἀσπράκη

(ΚΑ'—938)
Ἀντίνα, ἀναμένω νέα καὶ μέσον Δια-
πλάσεως αἱ παραγγελίαι ἐπέτελε-
σθαι.
ΠΡΑΙΟΠΑΘΗΣ
(ΚΑ'—939)
Πανταχοῦ Παθῶν, Τριανταφυλλένια,
Μεγάλῃ Ἑλλάς, Ἡρωικὴ Φέσα,
σὰς ἐνημέρωσαν.
Ἡ Φιλόλαος, Λαμπρὸς Ἡλίας
(ΚΑ'—940)
Ἐγλυστρόντας στὸ ἀλανάκι τῆς Δια-
πλάσεως, χαίρετὸ ἄπαντας.
Βαρνοῦλα τοῦ Βοσπόρου
(ΚΑ'—941)
Δροσερὸ Ζέφυρον, Γρύλλε—Φορομότης,
Ζυμαρῆν. Μασκοῦτα, Ἀρλετῆνα,
κοιμηθῆκατε; Νικ Κάρε, δέχομαι.
ΣΑΠΦΟ
(ΚΑ'—942)
Ἀντίνα, ἐστειλε. Τριανταφυλλένιο Μπου-
ρνέτι, νὰ περιμένω; Φιλολογικὴ
Ὀμοσπονδία, κοιμηθῆκατε; Ἀρχαῖο-
ν, ἀρκούν καὶ ἐν ἑξῆς; εἶσαι ὁ
Θαγόπουλος, ΚΡΑΚ! τί συμβαίνει, κολλεῖ;
Καὶ τρεμερὸ γκεμίστηκε ὁ ΚΡΑΚ—
Γεωργόπουλος. **ΣΕΡ ΡΑΒΕΓΚΑΡ**
(ΚΑ'—943)
Αἰγιοτριανταφυλλένια, ἐνί τῆς Ἐδ-
νης, Ἀντιόνη, Μίκα, Ἀλάν, Ἰ-
σμήνη Ἀριστοῦ, Ἀργιόδοξο, Δάλλο,
Ζηκιστοῦ Χανουμά, ἀνταλλάσσω μὲ
Μ. Μυστικά; ἂν θέλεις στέλνω πρῶτος.
Δίσις μου: Δημήτριος Μαμουτῆν, π. γ.
Πειραιᾶ. **ΣΕΡ ΡΑΒΕΓΚΑΡ**
(ΚΑ'—944)
Τριανταφυλλένιο Μπουρνέτι, τί νὰ
γίγῃ; ἂς πεθάνουν ὅσοι δὲν παί-
νουν πρῶτο βράβιον στὰ match! Ἐ-
γὼ νὰ κανένα τρίτο κρούσμα στὰς φλη-
ρικὰς ἀντάς μὲ τὸ ποτοζα; Ὁ λέων
πίνει ὅχι μόνον χαμομήλι, ἀλλὰ καί...
τίλτο, si tu veux. **ΜΕΛΑΘΑΝΑΘ**
(ΚΑ'—955)
ΠΡΟΚΗΡΥΣΣΟΥΜΕ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΝ ΑΓΡΑ-
ΦΩΝ CARTE POSTALES. Βραβεῖα
τρία διατεχὰ καὶ τρεῖς ἐκατον. Προ-
θεσμία διηνεκῆ. Ἀπαντήσεις μὲ ἀνα-
καρτικὰ γραμματόσημα, δὲν λαβαίνον-
ται ὡς ὄντι. Τηρήστε τὸν διαγωνισμὸν
μας ὍΛΟΙ καὶ ὍΛΕΣ. ΔΙΕΥΘΥΝΗ: Γιάννη
Ν. Δάμπαση, Τελειοφοίτου Γυμνασίου,
Ἀνδρον.

ΚΑΠΕΤΑΝ ΓΙΑΝΝΗΣ
ΑΝΘΟΣ ΤΗΣ ΑΜΑΡΥ
(ΚΑ'—946)
Χαίρετὸ τὸν Διαπλάσσο. Ἀνταλ-
λάσσω Μ. Μ. μέσῳ Διαπλάσεως.
ΤΡΕΛΛΗ ΓΥΜΝΑΣΙΟΠΑΙΣ
(ΚΑ'—947)
Σέλοιν Χόλμς, δὲν μὲ γνωρίζεις καὶ
ἂν θέλῃς στοιχηματίζω ἐνα πε-
νηντάριον.
ΜΑΓΓΕΛΑΝΟΣ